

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1926

ΤΑΙΡΙΑΣ ΚΟΝΤΟΥ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν
βιβλία μεταχειρισμένα καὶ
θήκας. Γράψατε στὸ «Μεσομαρτίου»

σταχτιά απ' την τρομάρα τους, όταν έγινε αυτό κι' έτσι άπομειναν από τότε ως τα σήμερα!

Οι άνθρωποι σκοτώνουν το Θεό τους, ελπε το χελιδόνι στη γηρά, ή φώσες όλη σήμερα κλονίζεται, τα άψυχα κάνουν ψυχρή, τρέμουν, τα δέντρα ρίχνουν τα φύλλα τους, ή καλαμιές άκόμα κι-τρεινίζουν, μά οι άνθρωποι ελνε άνασθητοι, γιατί ελνε κακοί, πάρα πολύ κακοί, κακοί όσο δεν πέρνει. Πάμε και μεις να δοίμε, ως πού θα φθάση ή κακία τους!

Η Βάγια, ή Βαγιώ, ή Βαγίτσα, κι' ή Βαγιούλα άκολούθησαν. Άνέβηκαν επάνω σ' ένα λόφο, πού αντί για πέτρες ελχε στα-σμένα κόκκαλα και κρανία γυνά, πού ποντίκια φύλιαζαν μέσα στις κούφες κάρες τους και εκεί ελδαν να καρφώνουνε σ' ένα σταυρό άπάνω τόν ώχρό άνθρωπο. Ούτε βόγγο έβγανε αυτός, ούτε καμιά κουβέντα ελπε. Τό στόμα του ήταν λυπημένο, σάν μαρμα-μένο τριαντάφυλλο, κι' απ' τό κεφάλι του, πού τό τρυπούσανε άγκάθια, στάλαζε αίμα, αίμα άφθονο, πύ μύλις έπεφτε στη γή, φύτρωναν παπαρούνες, παπαρούνες μάλιστα τόσες πολλές, πού άναγνε, στά πόδια του, ό τόπος.

Έσφαρν ό ώχρος Άνθρωπος ζήτησε λίγο νερό. Οι Άνθρωποι τού δώσαν έσδι, μά τό πουλάκια τού φέραν με τό ράμπος τους δροσιά και την πτάλαξαν στό φλογισμένο του τό στήμα. Έπειτα έγεννε σιαμύς. Σκοτεινίανσε ή γή, ό κόσμος φοβισμένος έφυγε, και έμεινε ή γηρά με τό κορίτσια της, εκεί στά πόδια τού σταυρού, βροχοντάς τα με τό δάκρυά τους και σφουγγίζοντάς τα με τό μαλλιά τους να ξανθά. Στην άλλη άκρη, μά μόνα πονεμένη θρη-νούς.

Ό σταυρωμένος ζήτησε τότε κάποιον να στείλν να έλδοποιήση την γή και τα φυτά, να πιάσουν να τρέμουν, τόν ήλιο να ξαναφανή, την μέρα να ξανάλθη, να φρέξη πάλιν για να ιδή ή μάνα του, και να ξαναορίση στίτη.

Τό ελπε πρώτα στά πουλάκια, πού τρομαγμένα από τό ξαφνικό σκοτάδι ελχαν κουρνιάσει πάνω στό σταυρό του. Θέλησε να τό πη στ' άστέρι, μά τό άστέρι ελχαν ορίσει κι' ό ούρανός έπλά-κωνε κατάμαυρος και βαρύς σάν νάβρεχε κα-τράμι.

Τότε ή μπάμπα-Βίγια φώναξε. — Δώσε μου, θεέ μου, άλαφρά φτερά και μάτια τού άστρίτη, να τρέξω μέσα στα σκο-τάδια και να πώ τό μέγιο θέλημά σου.

Τότε ή Μάμπα έγεννε άμέσως «κουκου-βάγια» και έτρεξε να πη στην πλάτη, τού Θεού τό θέλημα. Και παρευή; ξανάλθαν όλα στη θέση τους. Πάλι έλαμψε τό φώς, και άνοιξε ό ήλιος, άδλιν ή φύση έπρασίνισε, πάλι κάναν τά κλαδιά λουλούδια, πάλι πρσι-σίνισαν τά φυτά, και ξάνειξεν άπάνω γαλα-νός ό ούρανός, και άνοιξαν οι δρόμοι, και ελδε και πέρασεν ή Παναγία, πού όλη ή οί-κουμένη προσκαθούσε να την παρηγορήση.

Μόνον ή Μάμπα-Βάγια πε.ά, δεν ξανα-γύμισε στον κόσμο. Έμεινε από τότε τό λυ-πηρό πολί, τό πουλί της νύχτας και τού τρώ-μου, ή κουκουβάγια!

Μά λένε, πώς κάθε Μεγάλη Παρασκευή, τά μάτια της άνοίγουν, πειό ξάστερα και πειό λαμπρά, και βλέπει πέρα, μακριά στους ούραν ως άπάνω, και κάτω, μέσα στα έγκατα της γής, και στας άβύσσους της θαλάσσης. Και βλέπει σε μία μέρα τόσα πράγματα, πού δεν βλέπει ένας Άνθρωπος σε όλη τη ζωή του...

Χαρά σ' έκείνον πού θα την συντύχη και θα της μιλήση την ήμερα αυτή. Θα τού δείξη όλους τους κρυμμένους θησαυρούς και όλα τά μυστικά τού κόσμου!

Γι' αυτό τη λένε, και «Στάρα Μάμπα Κουκουμυφκα» παλιά γιαγιά δηλαδή σοφή, και τραγουδάνε όλοι τών Βαίων :

Ήρθ' ή Αδελφής, ήρθαν τά Βάγια,
ήρθ' ή μάνα μας, ή κουκουβάγια...

Σάν ήρθε τό φώς και τού Θεού ή ελγή και ή ζωή πάλι στον κόσμο, ξαναγύρισαν οι στρατιώτες στον σταυρό. Βρήκαν εκεί στα πόδια του, τά τρία κοριτσάκια φοβισμένα, έρημα πειά κι' όρφανά. Και ελδαν τό σώμα τού Χριστού, καθαρισμένο από τά αίματα, πλυ-μένο με δάκρυα...

— Σεις περιποιηθήκατε τόν κατάδικο; τις ρώτησαν.
— Ναι, ελπαν ή Βάγια, κι' ή Βαγίτσα.

Μά ή Βαγιούλα φοβήθηκε, κι' άγνήθηκε να τό όμολογήση. Ά-πάνω όμως στό κεφάλι της, ψηλά, άπάνω στα ξανθά μαλλιά της, μά σταλαματιά, από τό θείο αίμα, έτρεχε κι' εγγυάλιζε, σάν κόκ-κινο πετράδι.

Οι στρατιώτες ρίχτηκαν τότε και πιάσανε τις δυό άλλες. Τις κλείσαν μέσα σε μία φυλακή, βαθιά και σκοτεινή, πού ήτανε γε-μάτη άράχνες και ποτικούς. Μά ό ήλιος τούς έστελνε μία του άχτίδα πάντα, για να έχουν φώς και τά πουλάκια τους λαλούσανε χίλιαν λογών τραγουδία, ή άράχνες τούς πλέκανε τά πειό καλά φορέματα πού τά στόλιζαν με πετράδια από δροσοσταλίδες, και τά μυρμήγκια, τούς άνοίξαν τέλος μία μεγάλη τρύπα στη γή, για να περάσουν και να φύγουν. Μία πυγολαμπίδα τράβηξε μπρος για

να τούς φέγγη και μία γρηά σκυιά, άνοιξε τόν κορμόν της, να τις κρύψει, μην τις δούν.

Από τότε κι' ό Θεός έδωσε στη σκυιά γάλα άφθονο, για να τρ-φούνε εκεί μέσα τά κορίτσια. Και για την καλή της πράξ, της έμεινε άκόμα ως τα σήμερα τό γάλα της, μά από την όρα πού κρεμάστηκε ό 'Ιούδας απ' αυτή, πικράθηκε τό γάλα κι' έβράσαν και χοχλάσαν οι χυμοί της κι' έτσι πικραμένο και σίτο άπομένει ως σήμερα άκόμα...

Τό ένα από τά κορίτσια, ή Βάγια άφιερώθηκε στην εκκλησία. Για τότου, στις παλιές τις εκκλησίες, όλο και βάγια, φτυρι-γουν απ' έξω και βάζουν βάγια στα εικονίσματα και στολίζουν στην εκκλησία τις εικόνες.

Τό άλλο ή Βαγίτσα πήγε κοντά στη Παναγία και τη «διατρέ-τευσ» όσο μπορούσε. Η Παναγία τό ευχήθηκε, να μοσχοβολά τό στίτη και να ελνε κορώνα και ελγή σ' όσους ύπερασίζονται την πίστη.

Για τότου απ' τό κελάρι κάθε καλής νοικοκυράς, ποτέ δεν λείπει τό «βαγιόφυλλο» και γι' αυτό τό βάζουν κορώνα και στεφανί, σε κάθε έναν πού για την πίστη του σκοτώνεται ή για κάθε έναν ύπε-ρασιστή κάθε Χριστιανικής πατρίδας.

Από τότε και ή μάνα—κουκουβάγια, κουρνιάζει στα παλιά τά στίτια και στις εκκλησίες, κοντά εις τά παιδιά της.

Μά ή άλλη ή Βαγιούλα, τί απέγινε; Αδύτην από την χαρά τους, πού άγνήθηκε, την πήραν στά χίμα οι στρατιώτες, την σπρώσανε ψηλά και θέλαν να την κάνουν κυρά τους και βασίλισσά τους. Η σταγόνια από τό αίμα τού Χρ-ιστού, πού ήταν στά μαλλιά της, άναψε, σάν φλογερό ρουμπινί, σάν άναμμένο κάρβουνο. Τότε έκείνη μετανόησε και όμολόγησε πως περιποιήθηκε τό Χριστό και καταράστηκε και τους βασιαντές του. Και οι στρατιώτες πάλι θύμωσαν. Και καθώς περνούσαν

μια «μπιστρίτσα» (ξεροποτάμι) την πέταξαν μέσα και την έπνιξαν! Τό Θεός όμως την έδικαίωσε. Και στό μέ-ρος πού πνίγηκε, φύτρωσε ένα ενίοσφο δεν-δράκι ή «πιζροδάρι». Και τό δενδράκι έχει άκόμα και τώρα τό αίμα τού Χρ-ιστού, πάνω στ' άνθη του, πού γουν με λε-πτή ώραία μοσχοβολία. Έχει όμως άνοιξη μέσα στό κορμί του όλη την πίκρα κι' όλο τό φαρμάκι, γιατί τόν άγνήθηκε, έστα και μία στιγμή ή Βαγιούλα.

Και όσοι ξερουν λένε, πώς πειό πικρό κλαδί στον κόσμο απ' την πικροδάφη δεν ύπάρχει!

Στέλιος Στάμκος

1Α ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

(Αρχαίοι Ποιητά)

Εύχαριστία

Κυνηγημένη απ' τις χωριότισσες

πού την έπερναν για ζιζάνια.

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

Εύχαριστία

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΑΦΟΙ

(Σημειώσεις από τη Μακεδονία)

Αργά και λυπητερά χτυπούν ή χαμπάνες της Μεγάλης Παρασκευής στους τάφους της Μακεδονίας.

Και το πένθιμο τους χτύπημα ξαπλώνεται άπάνω στα βουρκαμένα τα λειβάρια και τα κάνει πειδ βαρεία και σέρνεται μέσα στα γυμνά ακόμα τα κλαδιά των μαύρων από τη βροχή δένδρων και σταλάζει θλίψη μέσα στις χαράδρες τις σιωπηλές και ερημιά στους μακρυνούς ερημούς δρόμους, τους αδιάβατους...

Και σέρνεται ο ήχος τους άπάνω στα κλεισμένα σπίτια και ελνε σάν να κρούη σιγά και μαλακά τις πόρτες των κοιμητηρίων...

Ελνε ο ήχος του θανάτου που αναγγέλλει τη ζωή...

Και κατρακυλά από κει σάν βογγητό πηχτό και σέρνεται άπάνω

Τάφοι στρατιωτών άγνώστων...

λίσματα και επιδείξεις, που ή βροχή Ισοπεδώνει και ή χλόη, που ξεμυτίζει σάν βελονάκια πράσινα, όλο κι' εξαφανίζει...

Πού νά τους θάψουν όπως πρέπει όλους ;...

Ήταν τόσο βιαστικό το στρατεύμα !...

Ένα ξύλο άπό άντίσκηνο, ένα παλόνι, ή ένας φτωχός σταυρός άπό βέργες ευθραυστές, θά ήτανε πολύ γι' αυτούς, τους ταπεινούς τους τάφους των άγνώστων ! Κι' αυτά θά ήτανε κατωμένα άπό χροί στρατιάς, που, κάποιον «δικό του» έχασε στόν πόλεμο και στόλιζε, τόν πρώτο ερημο τάφο, που θ' άπαντούσε...

Και κείτονται εκεί που πέσανε οι περισσότεροι ! Κοντά στό ποταμό όπου τους βοήξε ή σφαίρα ή πυροχ, ή πίσω άπό τό κορβάνι, ή άπάνω στη βουνολαγιά που επιτιθεντο, κρατώντας την λόγχη τους έμπρός, άστραφτερή-άστραφτερή, σάν πασχάλινη λαμπάδα...

Ποιοί ήταν ; Πώς έλέγοντο ; Τό βουβό τό χώμα, δέν τό λέει. Νοιώζει κανείς, πώς τό θέλει όλα δικά του, καθώς τους κρατά μέσα του, καθώς τους σκεπάζει, σάν νά τους έχει μέσα στις άγκάλες του.

Νά έδω. Στόν Γλυκόβου τό βουνό, ένα σπαθί μυηγμένο, δείχνει τόν ταφο, κάποιον άξιωματικό, τού Πούλου.

Νά εκεί κάτω στο χάνι Χατζηγώγου, τό ιστορικό. Σάν άρχίζει νά σηκώνεται ή όμίχλη, σάν άράχνινες ψυχές που βγαίνουν άπό της γής τά σπλάχνα, ένας μεγάλος χωματίνας σωρός, και μιά πλατιά τάβλα έπάνω, λέει :

«Ενθάδε κείται δι στρατιώται τοίς κείνων ρήμασι παιδόμενοι.

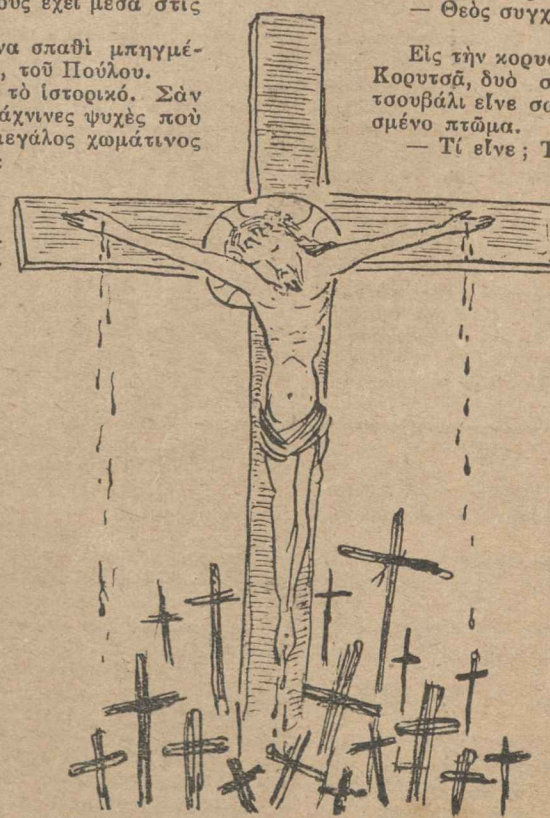
Κάποιος περαστικός στρατιώτης τώγραψε και άλλος περαστικός συνεπλήρωσε επίσης μέ μολύβι, παρακάτω :

«Η Μακεδονική έλευθερία ραίνει τόν τάφο σας, μέ τά ώραιότερά της άνθη, τιμημένα παλληκάρια !

Αλλά τά παλληκάρια δέν άκούν !

Αίτλα κίσσεσ μαύρες κι' άφθονες τσιμπούν τό λασπωμένο έδαφος, σωρός καθημαγμένος τού πλαινιού νοσοκομείου οι έπίδομοι, ή γάζες, τά βαμπάκια. Κοντά στόν σωρο από άλλος μοναχικός τάφος άπλώνεται. Ένα ξύλο στο κεφάλι και ένα κόκκινο σχοινί, κόκκινο σάν νά άνεβλυσε άπό τό αίμα της καρδιάς του, κρατάει ένα κομμάτι τενεκέ, που τρυπητός μάς λέει ότι «Κείτεται εκεί ο Ε. Διαγής» μόνον ! Και δίπλα άλλος τάφος. Δυό ξύλα σέ σταυρό, μιά σανίδα σάτια κι' ένα δνομα, που ή βροχή έξέπλυνε, γιά νά μή μπορεί κανένας νά τό διαβάσει : ...«Μπέλης ;» ...«Μπέλης ;» Ποιός ξέρει ;

Νά κι' άλλοι νεκροί της μάχης παρεκεί στη γοαμμή, μέ τά ξερά τους μέλη ξυλισμένα, που περιμένουνε τόν τάφο τους γιά νά χωθούν και νά μή τους δοίμε πλέον...

Κι' ένας άλλος έπεσε, γιά μιά ιδέα πολέμου...

Ο άνεμος θωπεύει τά μαλλιά τους, που μάνας χέρι δέν έχάθυσε κι' ή βροχή στάζει στα κρύα μέτωπα, όπου δέν τά κλαψ' ή άγάπη !

Έπάνω εκεί κοντά στο Σόροβιτς, οι τάφοι ξεχωρίζουνε στών χωραφιών τις άκρες. Έκει σ' αυτό τό ύψωμα έθάφτηκε ο στρατιώτης μέ τά ώραια γένεια τό ξανθά, μέ τά γλυκά τά γαλανά τά μάτια, ο καθαρός και όμορφος, μέ τις μεταξωτές τις κάλτσες, που κανένας ούτε τόν ελδε, ούτε τόν ελβουρε πτέ. Κάποιος «καλός» θά ήταν, αλλά ποιος ; Οι

Τούρκοι χωρικοί που τού έπακάτεψαν τού σώμα του, τού πήραν κάθε γνώριμά του.

Οι στρατιώται που τόν βοήξαν και τόν θάψανε τού βάλανε ένα σταυρό στόν τάφο του — πόσον νικάει ή θοαιότης, ακόμα και νεκρή ! — και τού γράφανε σ' ένα σανίδι άπό κάσσα πολεμοφοδίων :

«Εδώ, διαβάτη, πού περνάς, πρόσζε, στόν τάφο έπάνω μην παήσης !

Ένα σώμα σαλαγκμένο εινε και πονεί. Ένός άγνώστου στρατιώτου !

Παραπάνω, στο «Οστροβο» κοντά, ήταν-δέν εινε τώρα, κήθησε-ο τάφος ενός παλληκαριού τού Μαροκινιάνη. Έπεσε κατραπηγμένος άπό σφαίρες πολυβόλου. Πεδιόντας έσκέπασε τά μάτια του μέ τό δεξί του χέρι. Ένος στρατιώτης που περνούσε άπ' εκεί, έσέκωσε τό χέρι, έγνώρισε τόν άξιωματικό, ζεστόν ακόμα, ν' άχνίζη μέ τό αίμα του.

Όταν ένας Σύρμος, στρατιώτης γυναικάδελφός του, έπειτα από λίγες ώρες πέρασ' άπ' εκεί, ελπε μαζί μέ όλους τους άλλους στρατιώτες, χωρίς νά ξερή, χωρίς νά μαντευση τίποτε :

— Θεός συγχωρέστονε ! Ποιός νάινι έδώ μέσα !...

Είς την κορυφήν ενός ερήμου λόφου, καθώς πηγαίνομε στην Κορυτσά, δυό στρατιώται σάβρουν τραγουδώντας. Κάτι σάν τσουβάλι εινε σωριασμένο εις τά πόδια τους. Ένα κοκκαλισμένο πτώμα.

— Τί εινε ; Τί συμβαίνει ;

— Κάποιος στρατιώτης θάβουν ! Σκοτώθηκε χθές τό πρωί. Έλαφρό τό χώμα του άς εινε...

Έπάνω εις τόν Γράμμον, στην τρομαρή του κορυφή, πούγε τά σύννεφα ποδιά κει μέσα στο παχύ τό χιόνι, τρεις-τέσσεροι στρατιώται παγώσαν και πεθανανε. Ο στρατός που έβιάζετο νά χτυπήση τους Τούρκους άπό πίσω, τους άφησεν εκεί, έπάνω στο μεγάλο οάββανο τού γιονιού, που λύκοι μόνον τό πατούσαν και αυτοί τό σκάσαν και έκλαιγαν κάτω στην κατηφοριά, γυμνές ή βέργιες των όσών, σάν φύσανε άέρας...

Στη Ντιόντισα, μιά ώρα έξω από την Κορυτσά, ένας στρατιώτης, ξεπαρισμένος άπό τό κρύο, πέθανε. Έκλαιγιά δέν ειναν νά τόν θάψουν. Οι στρατιώται, που σέ μιά κουβέρτα τόν έσέκωσαν, τόν έθαψαν στην αυλή τού Τουρκικου τζαμιού, στού μινάρε τά πόδια, που άσπρος όλόσιος έγενεται, τεράστια, θαρρείς, εις τό κεφάλι του λαμπάδα.

Πίσω από σχοίνους κι' από βατουλιές, έσάπριζε ένας στρατιώτης, τραυματίας γαίνεται, που σύρθηκε και πέθανε σ' αυτό τό

Σάν νά ζητάη τους τάφους αυτούς...

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,"

Του GIOVANNI PAPINI

Η ΚΛΑΥΔΙΑ ΠΡΟΚΟΥΛΑ

Τη στιγμή που ο Πιλάτος έτοιμαζόταν νά ξανάβγει στόν έξω από τού Πραιτωρίου γιά ν' άπαντήσει στούς 'Ιουδαίους, που έγκριναν άπομονώνοντας, ένας ύπνρεπης σκαλμένος άπό τη γυναίκα του τόν έζύγωσε και τού ελπε δει ή γυναίκα τόν ή Πρόκουλα τού παράγγελλε νά μην άνακατεφτεί στην υπόθεση τού Χριστού γιατί ειδή τη νύχτα ένα κακό όνειρο.

Κανείς άπό τούς τέσσαρες εύαγγελιστές δέν μάς λέει πώς ο Πραιτωρ έδόθηκε την άνεπάντητην απτή έπέμβασι της γυναίκας του. Δέν έξορουμε καν γι' απτήν παρά τόνουά της μονάχα. Όπως άναφέρει τό Εύαγγέλιο τού Νικοδήμου (εινε άπό τό άπόκριμα) την έλεγαν Κλαυδία Πρόκουλα. «Αν τόνου' απτή εινε άπλήν, τότε θά πη πως μπορεί ή γυναίκα απτή νά ήταν άπό τό γένος των Κλαυδιών, γένος δοξασμένο και ισχυρό της Ρώμης. Χωρίς άμφιβολία, ή Κλαυδία Πρόκουλα ήταν και άπογονέας και άνατροφής άνώτερης άπό τόν άνδρα της, τόν Πιλάτο, και μπορεί — ποιος ξέρει ; — ο Πιλάτος άπλός άπελευθερός όπως ήταν, νά χρεωστούσε στή μέσα της γυναικός του, τά σπουδία απτή θεί τού Πραιτωρός στην 'Ιουδαία.

Αν, πράγματι, ήταν έτσι κι' αν ο Πιλάτος άπανούσε τη γυναίκα του δέ μπορεί νάμεινεν άδιάρροος στην παράκλησι της. Και φαίνεται πως την άπαύσσε, όσο ήτανε δυνατό ν' άναστή άνθρώπος ώσάν αυτόν. — άφού και της ζήσεως νά τόνε συνοδύη στην Ασία. Ο παλμός ρωμαϊκός νόμος, αν και μετεπίσπεν ή άσπιρησία του, έπ' έπαταίας τού Οδάρονος, δέν έπέτρεπε στούς πραιτορες νά παίρνουν και τις γυναικές των μαζί τους και ίσως νά έχειρίσθην ειδική άδεια τού αυτοκράτορος Τιβέριου γιά ν' άκολουθήση ή Κλαυδία Πρόκουλα τόν Πιλάτο στην 'Ιουδαία.

Ποιοί λόγοι παρακίνησαν την Κλαυδία νά έπέμβη στην υπόθεσι τού 'Ιησού — αυτό μένει μυστήριο, γιατί πολύ λίγα πράγματα μάς λένε γιά τό έπεισόδιον αυτό οι Εύαγγελιστές. Ένα τρομαρό όνειρο — λέει ο Ματθαίος — την έβασάνισεν όλη τη νύχτα έξ ατίας τού 'Ιησού. Θάχε άκούσει εκείνης τις ημέρες γιά τό νέο προφήτη 'Ιωαννί και νά τόν ειχεν ιδεί εκείνης τις ημέρες και ο άνθρώπος αυτός, τόσο άπαφορετικός άπ' τούς άλλους 'Ιουδαίους, τόσο άλλοιότικος άπό τούς ταπεινούς δημαγωγούς και τούς ύποκριτες Φαρισάιους, — ποιος ξέρει ; — μπορεί νά άρεσε στή Ρωμία απτή μέ τη φλογερή φαντασία. Δέν έκατα-

μέρος τό κρυφό.

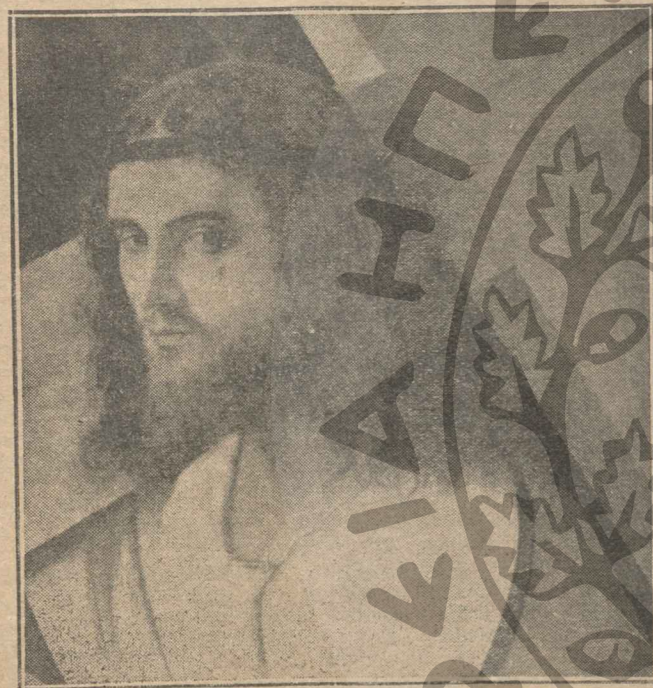
Θυμώρι αίματος, τά κόκκινα βατόμουρα, τού πλέκουν ένα άκάνθιο αίματινό στεφάνι !

Δίπλα εις τόν Βυζαντινό νά της Καστοριάς, τούς Ταξίαρχας, που ιστορημένοι στέκονται οι κήτορες Αυτοκράτορες άπ' έξω, στη γή που άιχνησε ο Παύλος Μελάς, στόν μαυρισμένο άπό τούς αιώνας, τόν κρυφό και τις βροχές νά, τουφώνανε οι κυανοί σταυροί των πεθανέντων εδώνων, που φκινούν μιά σφρημία κυανόλευκη, όταν τό χιόνι άφθονο τη μαύρη γή έχει σκεπάζει...

Κι' άπάνω, κάτω και παντού, οι ταπεινοί οι τάφοι, οι βουλιμαγμένοι άπό τη βροχή, σέ κάθε βήμα ήταν-ήσαν, τώρα δέν εινε, χάθηκαν ! οι τάφοι που έχουν την μακρινή θλίψη εκείνων που τους περιμένουνε και την ταπεινή τη αγυλιότητα κίθε μεγάλου έργου, όπως τό έργον και ο θάνατος εκείνων που εινε μέσα...

Μεγάλη Παρασκευή και σούρ-ντανται οι θλιβεροί οι ήχοι της νεκρής καμπάνας, άπάνω στα νεφοβυλισμένα τά λειβάρια, τά χαράματα τά βαρεία άπ' τη βροχή, τις λασπωμένες των δρομικών άκρες, τις μαύρες ισοκιάδες των βουνολαγιών, τις λασπωμένες αύλες των τσιφλικιών και τά μικρά τά κοιμητήρια, τά σιωπηλά και τά χορημασμένα, σάν νά ζήτηνε τους τάφους αυτούς, όπου ο χρόνος έπρεσε και οι άνθρώποι ληρημονήσαν, γιά νά τους πουν, ότι ή θυσία εινε ή ζωή και ότι και ένας άλλος έπεσε, γιά μιά ιδέα πολέμου κι' έτάφη γιά νά συμβολήση ότι πη αυτοθυσία !...

Σταμ. Σταμ.

Ο 'Ιησους φέρων τόν Σταυρόν Αύτου

(Είκων τού Τζιορτζόνε)

Μετάφρασις Κ. Θ. Π

λάβαινε καθόλου τη γλώσσα που μιλούσαν στην 'Ιερουσαλήμ, μιά κάποιος διερμηνέας, φαίνεται, θά της έξήγισε μερικά λόγια τού 'Ιησού, τέτοια που θά σάθηκαν ίκανά νά επνέ πείσουν, πώς ο άνθρώπος αυτός, όσο κι' αν έλεγαν, δέν μπορούσε νάινι επικίνδυνος έγκληματίας.

Έκείνα τά χρόνια οι Ρωμαίοι, οι γυναίκες των προ πάντων, άρχίζανε νά γοντεύονται άπό τούς μύθους και τις θρησκείες της Ανατολής, που ικανοποιούσανε καλύτερα τόν πόθο της προσωπικής άθανασίας, που ή παλιά Λατινική θρησκεία δέν έξασφάλιζε μέ τις θυσίες και τούς πολιτικούς σκοπούς της. Στη Ρώμη, πολλοί πατριόκι εννύθηκαν στά μυστήρια τά θρησκευτικά τού Μίθρα, τού 'Οσιρι, και μερικοί έκλιναν μάλιστα και πρὸς την 'Ιουδαϊκή θρησκεία. Επί αυτοκρατορίας τού Τιβέριου κατεδιώχθησαν οι 'Ιουδαίοι που έμεναν στή Ρώμη γιάτί — όπως λέει ο Φλάβιος 'Ιώσπος — μερικοί άπ' αυτούς, έξεγέλασαν την Πατρικία Φουλβία και άποδόθηκε την 'Ιουδαϊκή θρησκεία. Και, άπό έναν ύπαινιγμό που κάνει ο Σουετώνιος, μπορεί νά κρίνει κανείς πώς ή Φουλβία δέν ήταν ή μόνη.

Δέν εινε παράξενο ή Κλαυδία Πρόκουλα, επειδή έδόσε στην 'Ιουδαία, νά ειχε την περιέργεια νά γνωρίση βαθύτερα την πίστι τού λαού που κυβερνούσεν ο σύζυγός της, και κυνηγώντας κάθε τι τό καινούριο, όπως όλες οι γυναίκες, και ζήτησε νά μάθη ποιά ήταν απτή ή νέα αίρεσι που έδίδασκεν αυτός ο νέος προφήτης, που γι' απτόν μιλούσεν όλη ή 'Ιερουσαλήμ. Τό βέβαίο εινε πως έοχημάισε την πεποίθησι πως ο 'Ιησους ήταν «Δίκαιος», συνεπώς άθώος. Τό όνειρο εκείνης της νύχτας — όνειρο τρομαρό, άφού τόσο την έβασάνισε — της έστέρωσε την πεποίθησι απτή. Κ' έτσι δέν εινε καθόλου παράξενο αν, έχοντας πεποίθησι στην έπιτροπή που ειχε στόν Πιλάτο, τού έστειλε τό παρακαλεστικό εκείνο μήνυμα.

Φθάνει γιά μάς, που άνώμασε «Δίκαιον» εκείνον που οι 'Ιουδαίοι ήθελαν νά θανατώσουν. 'Υστερ' άπό τόν Κεντυρίωνα της Καπερναούμ και τη Χαναναία γυναίκα, ή Κλαυδία Πρόκουλα εινε ή πρώτη άπό τις έιδωλόλητες ψυχές που πίστεψε στόν 'Ιησού και μέ τό δίπνο της ή 'Ελληνική εκκλησία την δοξάζει ως άγία.

Στό πνεύμα τού Πιλάτου που και πρωτίτερα έκλινε πρὸς την σούδερότητα, αν όχι στην έπείκεια, επειδή ήτο έρθησιμένος εναντίον τού Καίσαρα και τού ειχανε κάνει εντόλαιο οι άπαντήσεις τού Κατηγορουμένου, απτή ή μεσολάβρησι της Κλαυδίας έφερε τό άποτέλεσμά της τού ένιχνος την προτερητή του άπόφασι. «Η Κλαυδία δέν τού παράγγειλε : «Σώσε τον», μέ «Μην άνακατεφθαι στην υπόθεσι αυτού τού Δίκαιου». Αυτό ήτανε και ή δική του σκέψι. Ο Πιλάτος — ειχε τάχα την άόριστη πεποίθησι της σβαρότητας αυτού που θά γενόταν ; δέν ήθελε ν' άνακατεφθι στό θάνατο τού μυστηριώδους αυτού ζητιάνου που έλεγε πως ήταν Βασιλεύς των 'Ιουδαίων. Εινε τό λόγο του : άς τότε κρίνουν μονάχοι τους ; μέ οι 'Ιουδαίοι δέν ήθελαν έτσι. Τού ήρθε τότε στο πνεύμα ένας άλλος τρόπος ν' άπαλλάγει άπό τόν μπελάν αυτόν.

Έγώρισε πρὸς τόν 'Ιησού και τόν έρώτησε αν ήταν Γαλιλαίος.

Ο Πιλάτος έαώθη : έτσι ενόμωεν. Ο 'Ιησους, σάν Γαλιλαίος, δέν άνηκε στή δική του δικαιοδοσία, μέ στού 'Ηρώδου Αντύπα, που εδύνασε, εκείνης τις ημέρες βρισκόνταν, όπως ήταν συνήθεια, στην 'Ιερουσαλήμ γιά τις γιορτές τού Πάσχα. Ο Πραιτωρ έδοχε μιά νόμιμη ή περυσή γιά νά ικανοποιηθι την έπιθυμία της γυναίκας τού. Έξάλλου, και πρὸς τούς 'Ιουδαίους έκανε μιά ώραιά χειρονομία, παραπέμποντας την υπόθεσι σ' έναν όμογενή τού, τόν Τετάρχη της Γαλιλαίας, τόν 'Ηρώδη Αντύπα και στό τέλος, έρρώσανε έναν μεγάλο μπελά στόν Τετάρχην αυτόν, τόν 'Ηρώδη Αντύπα, που τόν έσυχαινόταν άπό καρδιάς, γιά τόν ύποκειόταν — και δέν ειχε άδικο — γιά κατάσκοπο τού Τιβέριου.

Έτσι χωρίς νά χάνη καιρό διατάζει τούς στρατιώτες νά δολύσουν τόν 'Ιησούν μπρὸς στόν 'Ηρώδη.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ

ΑΙ μεταμορφώσεις της «Ακροπόλεως». Τὰ παιδιά της 'Η «Εσπερινή», δ «Φίλος τῶν 'Επαρχιῶν», ἡ «'Εθνικὴ Ζωή», ἡ «'Υπερωκεάνειος 'Ακρόπολις», ἡ «Φιλολογικὴ» κ. λ. π. Τὰ ψάρια τῆς Μονῆς τοῦ Μπαλουκλή. Οἱ «Τουλουμπατζήδες».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουν σήμερα. Κατορθώσαντες αὐτοὺς ἐξέδωκεν ἕν, θὰ δόσωμεν ἀργότερα, ἀποσπάσματα τῆς κομωδίας αὐτῆς, γὰρ νὰ ἰδοῦν οἱ ἀναγνώσται μας, πῶς ἐγραφε ὁ Γαβριηλίδης, ὅταν ἦτο νέος.

Ὅλην τὴν ζωὴν του, τὴν ἀγάπην του, τὸ πνεῦμα του, τὸ εἶχε ρίξει στὴν «'Ακρόπολιν». Τόση ἦταν ἡ ἀγάπη του, πὺν δὲν εἴθευρε τί νὰ τῆς κάμῃ. Παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πνίξῃ, σὺν τὴν ἀρκουδα τὸ παιδί της, ἀπὸ τοὺς στοργικούς του ἐναγκαλισμούς. Τὴν ἔκανε ἔτσι, τὴν μεταμόρφωνε ἀλλοῶς, τὴν ἐπλούτιζε μὲ σοβαρὴ συνειργασία, τὴν ἄλλῃ ἡμέρα ἐκοβε τὴ σοβαρὴ καὶ τὴν ἔκαμνε εὐθυμὴ ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τετάρτην σελίδα. Ἄλλοτε ἡ «'Ακρόπολις» ἦταν ὅλη ἀόρατα, καὶ ἄλλοτε ὅλο εἰδήσεις. Ἄλλοτε ὅλη μυθιστορημα καὶ ἄλλοτε ὅλη ρεπορτάζ. Ἄλλοτε τὸ ἄρθρο ἔμπαινε στὴν

πρώτη σελίδα καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν τετάρτη.

— Νὰ ἐνισχυθῶν, ἔλεγε, ὅλα τὰ μέτωπα.

Καὶ στὴν πρώτη ἔμπαινε τὸ «Τραγουδάκι μας».

Ἄλλοτε ἐπὶ μῆνας δλόκληρους κατηργεῖτο τὰ ἄρθρα καὶ τὰ «λακωνικά», τὰ περίφημα «λακωνικά» τῆς «'Ακροπόλεως», ἢ μᾶλλον τοῦ Γαβριηλίδου.

Τὴν ἐσιγύριζε, τὸν ἐφκίανε, τὴν στολίζει, τὴν ἐγδυνε, τὴν παρφορῶταν ἢ τὴν ἀλάφρωνε καὶ πάλιν δὲν τὴν χόρτανε.

Τῆς ἔβγαλε καὶ παιδιὰ, γὰρ νὰ εἶνε οἱ πρόσκοποι τῆς.

Τὴν «'Εσπερινήν».

Τὸν «Φίλον τῶν 'Επαρχιῶν», ἐφημερίδα ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς 'Επαρχίας γραφομένην, κατὰ τὸ ἀθηναϊκὸ δημοσιογραφικὸ ὅδροκεφαλίου—αὐτὴ ἐξεδόθη εἰς τὰ 1898, φύλλα τῆς δὲν ὑπάρχουν σήμερα—καὶ ἡ ὁποία ἐπροσέτανε τὰ συμφέροντα καὶ μόνον τῶν 'Επαρχιῶν.

— Διαβάσεις τίς ἐφημερίδες, ἔλεγε, καὶ δὲν βλέπεις παρὰ 'Αθήνα καὶ 'Αθήνα. Αἱ ἐπαρχίαι, ἡ ζωὴ τῆς 'Ελλάδος καὶ ἡ τιμὴ τῆς, δὲν ὑπάρχουν, νομίζεις, διὰ τοὺς Μογγόλους τῆς πέννας.

Τὴν «'Εθνικὴ Ζωή», μὲ τὴν ὁποίαν ἐξήγησε ν' ἀναστήσῃ ὅλην τὴν πλουτοπαραγωγικὴν, βιομηχανικὴν, γεωργικὴν, ἐμπορικὴν, πετηνοτροφικὴν, δένδροκομικὴν, κλπ. παραγωγὴν τοῦ τόπου.

Τὴν «'Υπερωκεάνειον 'Ακρόπολιν», μὲ τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ εἰσαγάγῃ λίγην 'Ελλάδα εἰς τοὺς χαμένους καὶ λησμονημένους μεταναστας τῆς 'Αμερικῆς καὶ λίγην 'Αμερικὴν εἰς τὴν λιχρὰν, ἐλθομασμένην, ἐκαταινασμένην καὶ βρώμικην 'Ελλάδα. Νὰ γείνῃ ὁ ἀγγελοφόρος τῶν ἐρημοκέντρων πόλεων καὶ χωριῶν εἰς τοὺς ἐξημερωμένους ἐκεῖ κάτω, μακρυνὰ, καὶ ὁ νεολόγος εἰς τίς ἀποανδρισμένες οἰκογένειες τοῦ Μωριά, καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν μερῶν, πὺν ῥήμαζε ἡ μετανάστευσις.

Ποῖν ἀπὸ αὐτὰ ἐξέδωκε τὴν «Φιλολογικὴν 'Ακρόπολιν», πὺν ἦταν μὴ ἐκλεκτὴ προτίμησις τῆς τότε διανοητικῆς κινήσεως.

Ποῖν ἀπὸ αὐτὰ ἐξέδωκε τὴν «Φιλολογικὴν 'Ακρόπολιν», πὺν ἦταν μὴ ἐκλεκτὴ προτίμησις τῆς τότε διανοητικῆς κινήσεως.

Ἄλλὰ, δὲν βαρύνεσθε! Ὁ «ἀθάνατος ἑλληνικὸς λαός», χαμπαρὶ δὲν πῆρε ἀπὸ δαῖτα!

Καὶ ἔτσι ἀντὶ ὅλα αὐτὰ νὰ γείνουν σύντροφοι καὶ φίλοι καὶ συμβουλάτορες καὶ ἐξυπνῆται του, ἔγειναν ἐκμυζητήρες τῆς οἰκονομικῆς εὐφροσύνης τῆς «'Ακροπόλεως» καὶ πηγὴ στενοχωριῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀγώνων τοῦ Γαβριηλίδου.

Τώρα ὅλα αὐτὰ ζητοῦνται, ἀκριβοπληρωνόμενα. Ἄλλὰ δὲν εὐρίσκονται.

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

διὰ καλὰ στρωμένη καὶ τακτικὰ ἀνταρτικῶς συνειργασίας, ἀσχοῖτο μὲ τὸν ἀλλὰ τίποτε! Οἱ παλαιοὶ ἀνδρες τῆς «'Ακροπόλεως» ἔχον σκοπίσεις, ὅπου ἡ βιοπάλη φύσσε τὸν καθεστῶτα, καὶ τὸ νέον κατώτερον προσωπικὸ τῆς, ἦταν νεοβόροστο.

Ἦρχισαν ν' ἀναφαίνονται τότε, οἱ «Καρβονάροι» τῆς δημοσιογραφίας.

Ἦ παλὰ ἐποχὴ τοῦ Παύλου Καλαποθιάκη, τοῦ Γ. 'Ελευθερολάκη, τοῦ Δαγλαρίδη τοῦ 'Αργέλλου, τοῦ Τζιμπούκοῦ καὶ τῶσαν ἄλλων, ἔλεγε περὶ παλαιώσεως.

Ἀρχισυντάκτης τῆς «'Ακροπόλεως» τότε ἦταν ὁ κ. 'Ηλιάδης. Τὸν καλεῖ λοιπὸν ὁ Γαβριηλίδης μὴ ἡμέρα καὶ τὸν λέγει:

— Σεις εἰσθε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Νὰ γράψῃς σὲ παρακαλῶ, νὰ μᾶς ἐφθονε καμμιὰ εἰκοσαρὰ «τουλουμπατζήδες» (πυροσβέστης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τρέχοντες περὶ σὺν διάβολοι, ἐυπόλητοι, νὰ σβύνουν τὰς πυρκαϊάς).

— Ὁ 'Ηλιάδης, ἐνόμισε ὅτι δὲν ἄκουσε καλὰ.

— Δὲν ἄκουσα, κύριε Διευθυντά! Τί εἰπατε;

— «Τουλουμπατζήδες» εἶπα.

— Τουλουμπατζήδες! Τί τοὺς θέλετε;

— Νὰ τρέχουν!... Νὰ κάνουν ρεπορτάζ γὰρ τὴν «'Ακρόπολιν»!

— Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ πόδια! Κεφάλια ἔχουμε! ὅλοι μας!...

— Ἄλλῃ μὴ νύχτα, στὰς δύο τὸ πρωῒ, πὺν ἐτίθετο τὸ φύλλο, ἀπὸ τὰ πιστοῖα, πετιέται ἀπὸ τὸν ὕπνο ὁ Γαβριηλίδης καὶ καλεῖ τὸν ἀρχισυντάκτη του, τὸν 'Ηλιάδη.

— Αὐτοῖς ἡ μᾶλλον σήμερα εἶνε τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, μὺ φαίνεται;

— Μάλιστα.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς ἕνα δίστηλο ἄρθρο, γὰρ τὰ ψάρια τῆς Μονῆς τοῦ Μπαλουκλή.

— Γὰρ τὸ μεθαυριανὸ φύλλο;

— Ὅχι γὰρ τὸ αὐριανό. Γὰρ αὐτὸ πὺν βγαίνει τώρα! Πρέπει νὰ ἔχουμε κατὰ πανηγυρικὸ γὰρ τὴν γιορτὴν.

— Ἀδύνατον! Τὸ φύλλο σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ τυπώνεται!

— Ἀδύνατον γὰρ τὴν «'Ακρόπολιν» δὲν πρέπει νὰ ἔπαυσι!

Καὶ ἐστράφη στὸ κρεβάτι του.

Τί νὰ κάμῃ κατὰ τὸν 'Ηλιάδη! Ἐὰν ἦτο κοντὰ ἡ στέργα τοῦ Μπαλουκλή, θὰ προτιμῶσε νὰ πέσῃ μέσα, ἀπὸ ὅμως δὲν ἦτο στατήσε τυπογραφεία, ἀργοπώρησε τυπογράφους, ἀναστάσε τὰ «συνθετήρια» καὶ τὸ ἔγραψε.

Τὸ πρωῒ λαμβάνει μὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν Γαβριηλίδην.

— Μπράβο, ὦρατο τὸ Μπαλουκλή. Ἐδῶς σήμερα ἐντολὴ νὰ σὰς δώσουν δῶρο δέκα πέντε δραχμῆς.

Ἦταν ὁ Μέγας Ναπολέον τῆς ἐργασίας.

Δὲν ἐγνώριζε οὕτως ἤθελε ν' ἀκούσῃ καμμιὰ ὑποχώρησι καὶ συμβιβασμὸν κανέναν. Μιὰ φορὰ τὸ ἀννηγγέλλῃ γνωστὸς καὶ σήμερον Ὑπουργός, πὺν πῆγε νὰ τὸν πάρῃ, γὰρ νὰ βροῖν περίπλοτο.

— Νὰ περιμένῃ! εἶπεν ὁ Γαβριηλίδης.

Ὁ Ὑπουργὸς περιμένε, κάτω στὸ ἀμάξι του. Βαρυνθεῖ ὅμως, ἀνέβηκε ἐπάνω. Τοῦ τὸ ξαναπαγγέλλουν.

— Νὰ περιμένῃ!

Χάσας τὴν ὑπομονὴν του, ὁ Ὑπουργὸς προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ Γαβριηλίδου καὶ παρεκάλεσε τὸν κλητῆρα, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ καὶ πάλιν ὅτι τὸν περιμένε τὸσην ὥρα.

— Ὁ κ. Ὑπουργός... ἀρχισε ὁ κλητῆρας.

Καὶ ἀκούστηκε ἡ βροντῶδης φωνὴ τοῦ Γαβριηλίδου, διακόπτοντα.

— Ἐ! ἂς πάει στὸ διάολο ὁ κύριος Ὑπουργός!...

Τώρα ἡ στέργα εἰς ψυχὴν καὶ χαρὰν ἐποχὴ μας, ἀναζητᾷ καὶ τὸν Γαβριηλίδην!... Ἀλλὰ δὲν τὸν βρίσκει! Τὸν ἔφαγαν οἱ παμάρτοι! Ἐλθινε!...

Εἶπαμε παραπάνω ὅτι ὁ Γαβριηλίδης ἄλλαξε συχνὰ τίς ὀψεις «'Ακροπόλεως».

— Ὅτι μένει τὸ ἴδιο, πάντα, ἔλεγε, τελματοῦται!

Μιὰ φορὰ ἀπεφάσισε νὰ τὴν κάμῃ ὀληνρροπορτάζ. Ἐπῆρε ῥεπορτάζ, ἐπῆρε νέους συντάκτας, προσπαθῶν νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν φιλοτιμίαν τους, ἀλλὰ ἡ «'Ακρόπολις» δὲν «ἐκνεῖτο». Δὲν ἦταν ἡ ἀνήσυχος καὶ ταρτακτικὴ ὁπὸς τὴν ἤθελε. Ἦταν μὴ παπα-

Ἦ παπα ἀδειασε τὸ πρῶτο ποτήρι! Ἄλλ' ὅταν θέλῃς νὰ γεμίσεις καὶ τὸ δεύτερο ὁ Στέφανος τὴν ἐμπόδισε.

— Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρῇ! τῆς εἶπε. «Ἄς μιλῶμεν πρῶτα. Σὺ ἔφερα τὸ ποτὶ αὐτὸ πὺν φέρνει ζωὴ, ἀλλὰ θέλω γὰρ ἀντάλλαγμα τὸ ποτὶ πὺν θανατώνει, τὸ ποτὶ πὺν μαγεύει!

— Ἐξηγήσου! εἶπε ἡ γορὰ κοιτάζοντας τὴν μπουτλίαν μὲ ἄπληστα βλέμματα.

— Ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος πὺν τὸν μισῶ! ἀπάντησε ὁ Στέφανος. Ὑπάρχει μὴ γυναίκα πὺν τὴν ἀγαπᾷς μὲ πάθος. Θέλω λαπὸν δηλητήριο γὰρ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν ἕνα κ' ἕνα μαγικὸ φίλτρο γὰρ μ' ἀγαπᾷς ἢ ἄλλῃ.

— Ἦ Φρέα ἐκνεῖται σιωπῇ καὶ δὲν ἀπῆντησε.

— Μήπως ζητᾷς ἀδύνατα πράγματα; ὡτῆσε ὁ Στέφανος.

— Ὅχι! ἀπάντησε ἐκείνη, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα, νὰ ρωτήσεις τὸν πετεινὸ καὶ, κατὰ τὴν ἀπόκρισίν του, θὰ ἀποφασίσω ἂν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ στὴν ἐπιθυμία σου.

— Καὶ τί νὰ τὸν ρωτήσω;

— Ὅτι θέλεις. Κάνε του τρεῖς ἐρωτήσεις γὰρ τὰ ζητήματα πὺν σὲνδιαφέρουν περισσότερο. Τρεῖς, μ' ἀκούς; Οὕτε πὺν πολὺς, οὕτε πὺν λίγος.

— Καλὰ, εἰμαι ἐτοιμος.

— Μοὶ ὑπόσχεσαι πῶς ὅτι καὶ ἂν συμβεῖ δὲ δὲ τρομάξεις;

— Μάλιστα.

— Καὶ ὅτι δὲν θὰ σαλέψεις ἀπὸ τὸν τῶνον σου;

— Σὺ δὲν ὑπόσχου.

— Πρόσεξε ὅμως καλὰ, γιὰτί, σὲ προειδοποιῶ, κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου. Προσοχὴ ὅμως τώρα: ἂμα ἐγὼ σοῦ πῶ τὴ λέξη «λέγε», εὐθὺς θ' ἀπευθύνῃς στὸν πετεινὸ τὴν πρώτην σου ἐρώτησιν.

Ὁ Στέφανος κάπως ἀνήσυχος, ἐνευσε καταπραῖνα. Ἦ γορὰ σηκώθηκε.

Στράφηκε πρὸς τὸν πετεινὸ πὺν φαίνεται σὺν ἀπολιθωμένους ἀπάνω στὸ κοτῆρι καὶ τοῦ εἶπε μερικὰ ἀκατανόητα λόγια.

Ἀμέσως τὸ πτηνὸ ἐμψυχώθηκε καὶ χτύπησε δυνατὰ τὰ φτερά του. Συγχρόνως ἕνας μεταλλικὸς ἦχος, ἕως ἦχος σὺν τῆς καμπάνας, ἀκούστηκε μέσα στὴν κάμαρην καὶ τὸ φῶς ἐσθῆσε.

Ὁ Στεφανὸς ἐκνεῖται τὸ αἷμα του νὰ παγῶνῃ παρ' ὅλο τὸ αἰσθητικὸν πὺν εἶχε πῆ.

Ἦ θέλῃ εἶχε πάσει καὶ μὴ νευρικὴ γαλήνην ἐπικρατοῦσε τώρα ἐκεῖ. Ὡστόσο ὁ Στεφανὸς δὲν προτιμῶσε τὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου, τὸν πένθιμο χτύπο τῆς βροχῆς καὶ τίς ὑπόκοφες φοβερὰς τοῦ περυντοῦ.

Γὰρ μερικὰ λεπτὰ οὕτε εἶδε, οὕτε ἄκουσε τίποτε. Ὅλα γύρω του εἶταν μαῦρα, σκοτεινὰ. Ἄεφα ὅμως μέσα στὸ σκοτάδι ἀρχισε νὰ φαίνεται μὴ φωτεινὴ γραμμὴ, σὺν ἐκείνῃ πὺν κάνει τὸ φῶς ἀπὸ τὸν τριβῆται σὺν τοῖχῳ. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ἐν' ἀόρατο χερὶ ῥαπαζε μὲ φωτεινὲς γραμμὲς στὸν ἀέρα τῆς κάμαρης τὸ σχῆμα ἑνὸς γιγαντιαίου δικτύου.

Σὲ λίγο τὸ σχεδιαγράμμα εἶχε τελειώσει καὶ τὸ μυστηριώδες ὄν φάνηκε δόλοκληρο. Ἦταν ἡ Φρέα ἡ μάγισσα, τὸ σῶμα τῆς ὁποίας οἱ γραμμὲς ἐφωσφόριζαν.

Τὸ ἀνάστημά της φαίνετο τώρα πολὺ ψηλότερο. Στὸ μέτωπό της εἶχαν φυτρώσει δύο τεράστια κέρατα τράγου καὶ τὰ μάτια της εἶχαν ἀσάλευτα μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐκανε ἕνα βῆμα μπροστά.

Ἦ παρὰ δὲ ἀνιχνυβόλια πὺν βγαίνει ἀπὸ πᾶν τῆς φώσεως δὴ τὴν κάμαρην μὲ μ' ἀσθενικὴ ἀνταίγεια. Κρατοῦσε στὰ χεῖρα τῆς τὸ μαγικὸ ραβδί της, μὲ τὴν ἀκρὴν τὸ ὁποῖον χάραζε ἀπάνω στὸ πάτωμα ἕνα κύκλο, πὺν τὸν διήρσε σὲ εἰκοσιτέσσερα τόξα. Σὲ καθὲ τόξῳ ἔγραψε καὶ ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφabetοῦ, ἀπὸ τὸ Α ὡς τὸ Ω.

Ὁ κύκλος, τὰ τόξα καὶ τὰ γράμματα εἶχαν πᾶν κ' αὐτὰ σὺ νὰ εἶχαν δικὸν τὸν φῶς.

Τέλειος σὲ καθὲ τόξῳ ἡ Φρέα ἔβαλε τρεῖς κόκκους στάρι κ' ἐφάρτασε τρεῖς φορές:

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σὲ ἀλήθεια, οὕτε ἐναξάντρας ρωμαιοὺς δὲ θὰ τᾶγαζε πέρα μ' αὐτὴ τὴν διαβόλησιν.

— Καὶ πὺν νὰ φοβηθῶ; ἐξακολούθησε ἡ Φρέα καὶ γιὰτί;

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοιμε! σκέφθηκε ὁ Στέφανος.

Μιλώντας ἡ Φρέα εἶχε πάρει τὴν μπουτλίαν μὲ τὸ ρακὶ πὺν τῆς ἔφερε ὁ Στέφανος, τὴν ἔβαλε στὸ τραπέζι, γέμισε δύο ποτήρια καὶ ἀρχισε νὰ πίνει.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην τὸ ρακὶ ἦταν σπανιότατο καὶ μόνον ὡς φάρμακο ἐχρησιμοποιεῖτο, ἦταν δὲ περίεργο ἀπὸ πὺν εἶχε κατορθώσει ὁ Στεφανὸς νὰ τὸ προμηθευθῇ.

Ἦ Φρέα ἀδειασε τὸ πρῶτο ποτήρι! Ἄλλ' ὅταν θέλῃς νὰ γεμίσεις καὶ τὸ δεύτερο ὁ Στέφανος τὴν ἐμπόδισε.

— Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρῇ! τῆς εἶπε. «Ἄς μιλῶμεν πρῶτα. Σὺ ἔφερα τὸ ποτὶ αὐτὸ πὺν φέρνει ζωὴ, ἀλλὰ θέλω γὰρ ἀντάλλαγμα τὸ ποτὶ πὺν θανατώνει, τὸ ποτὶ πὺν μαγεύει!

— Ἐξηγήσου! εἶπε ἡ γορὰ κοιτάζοντας τὴν μπουτλίαν μὲ ἄπληστα βλέμματα.

— Ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος πὺν τὸν μισῶ! ἀπάντησε ὁ Στεφανὸς. Ὑπάρχει μὴ γυναίκα πὺν τὴν ἀγαπᾷς μὲ πάθος. Θέλω λαπὸν δηλητήριο γὰρ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν ἕνα κ' ἕνα μαγικὸ φίλτρο γὰρ μ' ἀγαπᾷς ἢ ἄλλῃ.

— Ἦ Φρέα ἐκνεῖται σιωπῇ καὶ δὲν ἀπῆντησε.

— Μήπως ζητᾷς ἀδύνατα πράγματα; ὡτῆσε ὁ Στεφανὸς.

— Ὅχι! ἀπάντησε ἐκείνη, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα, νὰ ρωτήσεις τὸν πετεινὸ καὶ, κατὰ τὴν ἀπόκρισίν του, θὰ ἀποφασίσω ἂν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ στὴν ἐπιθυμία σου.

— Καὶ τί νὰ τὸν ρωτήσω;

— Ὅτι θέλεις. Κάνε του τρεῖς ἐρωτήσεις γὰρ τὰ ζητήματα πὺν σὲνδιαφέρουν περισσότερο. Τρεῖς, μ' ἀκούς; Οὕτε πὺν πολὺς, οὕτε πὺν λίγος.

— Καλὰ, εἰμαι ἐτοιμος.

— Μοὶ ὑπόσχεσαι πῶς ὅτι καὶ ἂν συμβεῖ δὲ δὲ τρομάξεις;

— Μάλιστα.

— Καὶ ὅτι δὲν θὰ σαλέψεις ἀπὸ τὸν τῶνον σου;

— Σὺ δὲν ὑπόσχου.

— Πρόσεξε ὅμως καλὰ, γιὰτί, σὲ προειδοποιῶ, κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου. Προσοχὴ ὅμως τώρα: ἂμα ἐγὼ σοῦ πῶ τὴ λέξη «λέγε», εὐθὺς θ' ἀπευθύνῃς στὸν πετεινὸ τὴν πρώτην σου ἐρώτησιν.

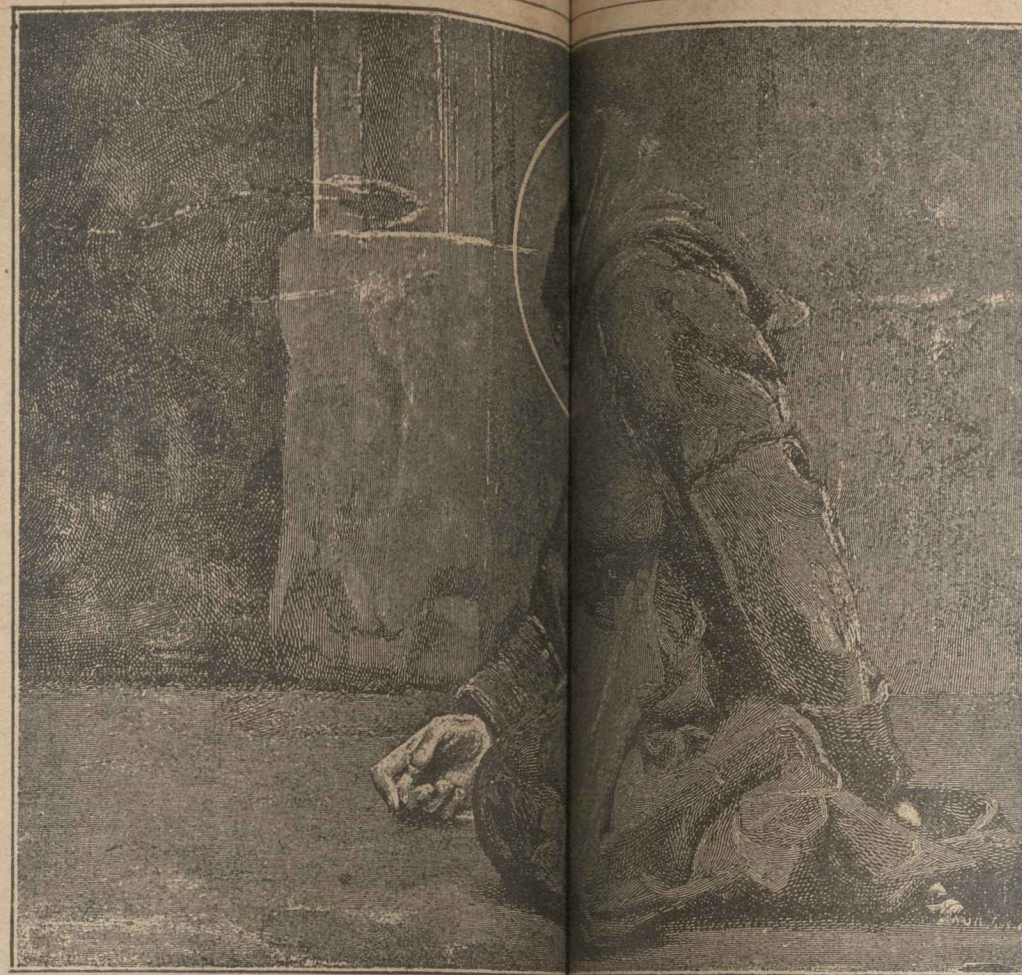
Ὁ Στέφανος κάπως ἀνήσυχος, ἐνευσε καταπραῖνα. Ἦ γορὰ σηκώθηκε.

Στράφηκε πρὸς τὸν πετεινὸ πὺν φαίνεται σὺν ἀπολιθωμένους ἀπάνω στὸ κοτῆρι καὶ τοῦ εἶπε μερικὰ ἀκατανόητα λόγια.

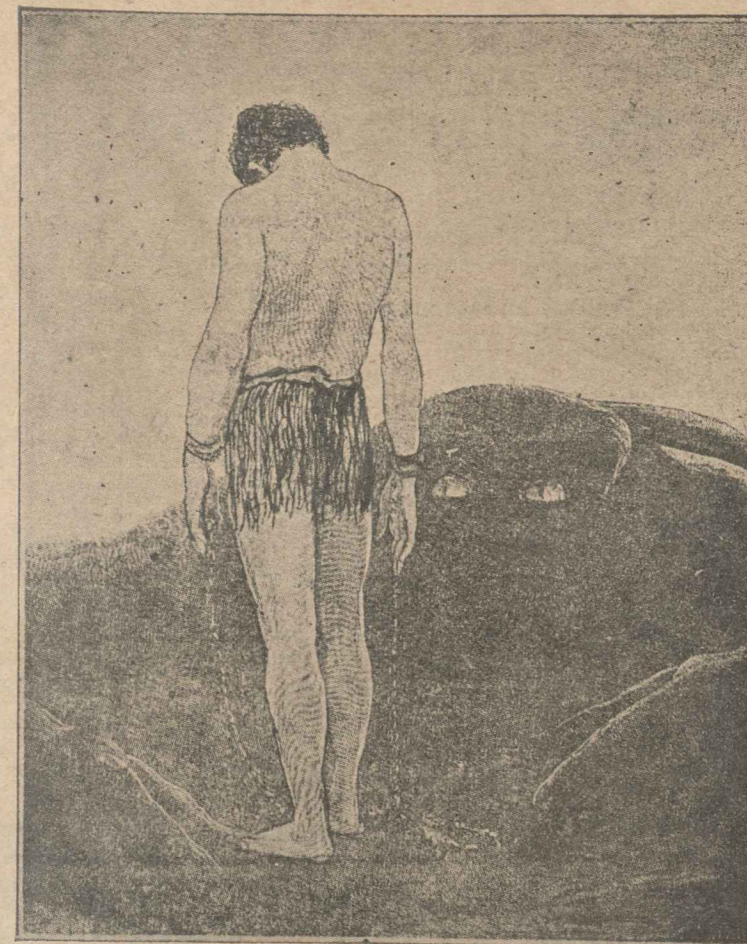
Ἀμέσως τὸ πτηνὸ ἐμψυχώθηκε κα

... Ὁ Κύριος ἐμμελῇ πρὸς τὰ φανατισμένα πλήθη, ἐνῶ ὁ Σατανᾶς σαρκάζει ἐπισθὲν Του...

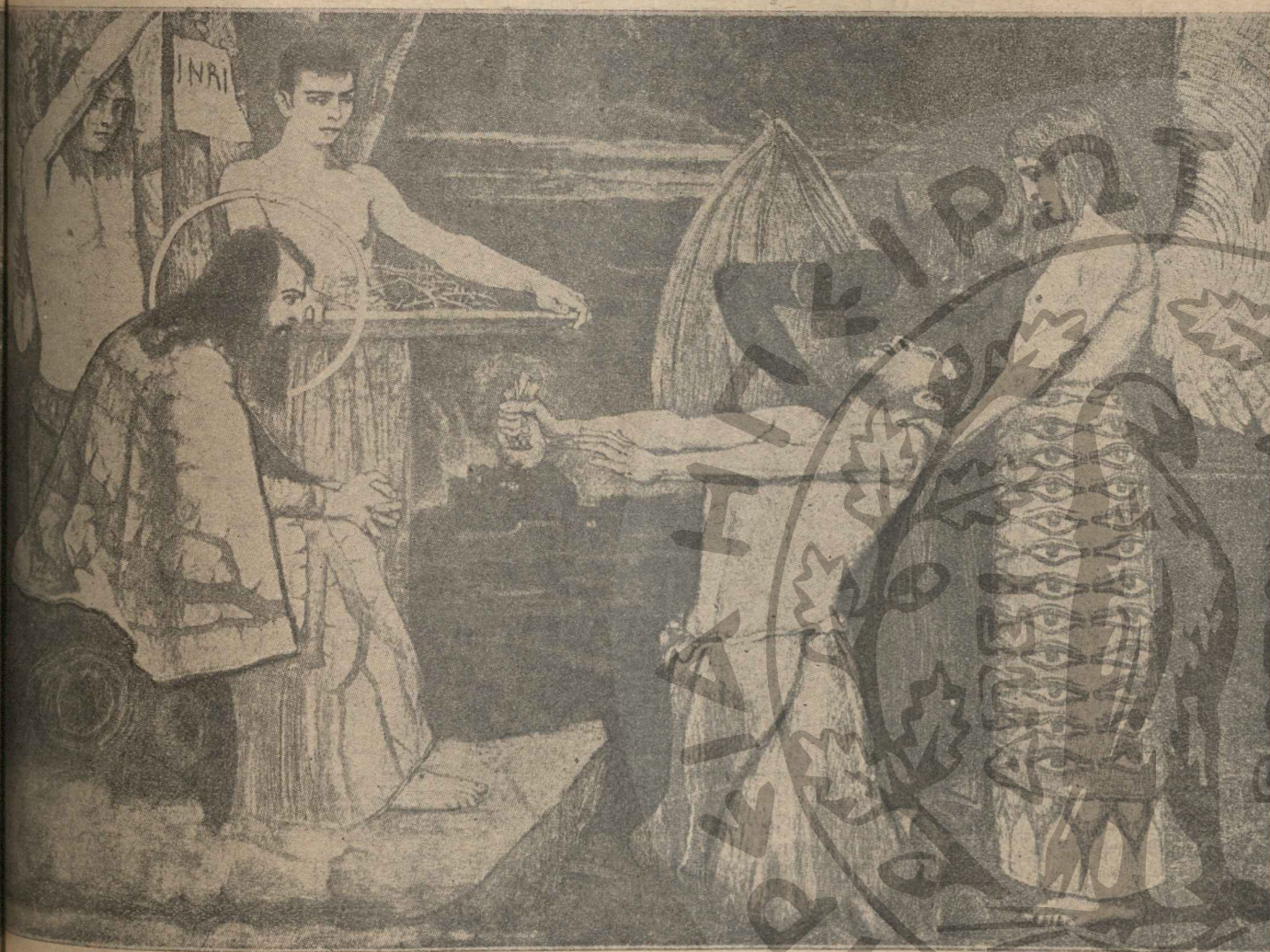
... Βασανισμένον καὶ ἀπηυδισμένον τὸν Ἰσραὴλ μέχρι τῆς ὥρας τῆς Σταυρώσεως..

... Πρὶν φανεῖ ὁ Κύριος ὁ ἄνθρωπος εὗρίσκειτο ἀλυσσόμενος εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δαίμονος τοῦ Κακοῦ...

... Ὁ Σατανᾶς, ἡ Κόλασις ἐλόκληρος συνεταράχθη μόλις Αὐτὸς ἦλθε καὶ τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτωλῶν ἐζήτησαν μετ' ἀγωνίαν τὴν σωτηρίαν των...

... Μετὰ τὴν Σταύρωσιν συνεττριμμένοι ὁ Ἰουδᾶς ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς προδοσίας, ἐγονάτισε ἐμπρὸς Του εἰς τὸν Τόπον τῆς Κρίσεως ζητῶν συγχώρησιν...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL MARGUERITE

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ!...

Σάν άρχισε ο Γαλλοπρωσικός πόλεμος ο Ντ' 'Εροτάλ δέν συλλογιζότανε παρά πώς νά πεθάνη. Ο άνθρωπος αυτός μέ την σπανία γενναϊότητα και την δραστηριότητα κατόντισε πειδ άδύνατος κι' άπό ένα παιδί, γιατί πολλές συμφορές του ήρθαν μέσα σ' ένα χρόνο. Έχασε την περιουσία του ποτένι είχε εμπιστευθεί σ' ένα πεθερό τον τόν συμβολαιογράφο Ρανολέν ο οποίος καταχράσθηκε και πολλούς άλλους κι' έφυγε. Ύστερα άπ' αυτό άλλην μεγαλύτερη δυστυχία τοί ήρθε, ο θάνατος της αγαπητής του Σοσίλ, της γυναίκας του, χόριν της οποίας είχε παραιτηθεί άπ' τον στρατό και κρέμασε τό σπαθί του σάν τοίχο. Έπαισε άκομπ άπό μιá άνεξήγητη άναιμία, πού δέν μπορούσαν νά την θεραπεύσουν οι γιατροί, ούτε ο γλυκός ήλιος της μεσημβρινής Γαλλίας.

Και μόνον αυτά; Όχι! Έκείνα τά γράμματα πού βρήκε μέσα σ' ένα κομμοντιό της γυναίκας του, γράμματα άπό ένα άλλον, πού προδίδανε τόν εότυχ ήρωά του, φαρμακάσανε τόσο τό ζωή του ώστε καταράστηκε την μακαρίτισσα! Τού παρουστατικέ τέλος κι' ένας πόνος σ' ό σπύρος πού στήν δεχτή είχαν δραπετί, μ' άπό τώρα άδιάκοπα τόν πονούσε. Ο Ντ' 'Εροτάλ θ' άποκρινόταν άν δέν τόν έμποδίζε ή μεγάλη του πίστις. Προτίμωσε λοιπόν νά πεθάνη σιγά-σιγά άπ' την λύπη του. Ι' αυτό ο πόλεμος πού είχε άρχίσει τόν έσωσε!...

Σάν είδε νά φεύγουν εϊ παλαιοί συντρόφοι του, σάν θυμήθηκε τό σύνταγμα του και τις άμορφες νύχτες πού πέρασε κοιμώμενος κατάχαμα, τυλιγμένος στήν κουβέρτα του και κυττάζοντας τ' άστέρια της Αφρικής, αιοθάνθηκε θάρρος και ταρτηγορία ξεχάνοντας τη φριχτή άπελπισία του, γιατί μονάχα ή άγριάδα τού πολέμου ταίριαζε στήν τωρινή ψυχική κατάσταση του!

Αγαπούσε τήν πατρίδα του και προτιμούσε νά πεθάνη γι' αυτήν. Έτοια άποκρινόμια θέταν πειδ εύγενής και θά χρησιμοποιε γιά κάτι.

Μεγαλόλη δυσκολία έπέτυχε άπ' τόν Ύπουργό των Στρατιωτικών νά επανέλθω σ' όν στρατό, και είταν πολύ τυχερός γιατί έχύρεψε μιá θεοί άκριβώς σ' ό Ιππικό της Αφρικής.

Παράξενο πατριωτικός πυρετός τόν είχε πιάσει! Ξαναπήρε τή θεοί λογαγού σ' ό σύνταγμα τόν όπου οι συντρόφοι τόν υποδέχτηκαν μ' ένθουσιασμό, ξαναβρήκε παλιούς φίλους και νόμιζε πως τίποτα δέν είχε αλλάξει άπ' τόν καιρό πού παραιτήθηκε. Ταγματάρχης ήταν πάντοτε ο Σαρμπράν Ντ' 'Ολε, ένας γεροδάκος μ' άσπρα μουστάκια! Ξαναβρήκε και τόν έξάδερφό του Ντεμερίλ άπολοχαγού.

Στήν άρχή τ' ό κάθε τι προκαλούσε τό ενδιαφέρον του. Άμα ήθελε ή είδοίς πώς οι Πρώσοι κυριεύαν τό Σαρμπραύκ και νικήσανε στήν Βισεμπούργ, τόν κατέλαβε μανία νά πολεμήσ. Τό σύνταγμα του άπ' τό Λουβρέλ τραβήχθηκε σ' ό Νανού και άπ' εκεί σ' ό Μέντ.

Τήν 2 Αύγουστου έλαβε μέρος στήν πολιορκία τού Πόντ-ά-Μουσα και στήν έξοδο των Πρώσων μέ μιá σπαθιά έσχίσε τό κεφάλι ενός Ουλάνου. Άμα είδε τόν Πρώσο κατάχαμα μ' ένα πούδι άκόμα σ' όν αναβολέα, ο Ντ' 'Εροτάλ ληλήθηκε. Πήδηξε άπ' τό άλογό του και θέλησε νά σπύσει τόν πληγωμένο μ' άπάνω σ' ό σήκωμα ο άδύνατος έσπύθηκε. Ο Ντ' 'Εροτάλ ξανακαβαλλίκενος σιωπηλός και ληλημένος. Τόν έπαισε οίγος κι' άπ' τόν πυρετό όλη τή νύχτα τ' ό δόντια του χτυπούσαν.

Οι νίκες των Πρώσων σ' ό Φορμπάχ και Βέρν τόν άπελπίσανε και ληλόντανε πού θά νικήσ ή Γαλλία και θά καταστραφ. Δέν παρενβρέθηκε στή μάχ ή της Γραβελόνς και μέ την τήν βλάν τού Ιππικού της Αφρικής άναγκάστηκε νά συνδεθή σ' όν Αύτοκράτορα σ' ό Βερντέν. Ήταν τότε ή παραμονή της της Σεπτεμβρίου.

Τυλιγμένος στήν κουβέρτα του και πλεγασμένος κατάχαμα μέ προσκέφαλο άπό χορτάρι ο Ντ' 'Εροτάλ άρχισε νά κοιμηθή γιατί τόν έμποδίζανε ή φωνές της περιπόλου, τ' άρουθινούματα των άραβικών άλόγων, και τ' άραβικά φοχαλτί των συντρόφων άδύνατων. Τέλος κοιμήθηκε και είδε παράξενο όνειρο.

Είσε πως ήταν παιδί άκόμα κι' έπαιζε μ' ένα κοριτσάκι πού δέν έβλεπε τό πρόσωπό του γιατί τού είχε γυρίσει τήν όψη. Άμα γύρισε πρ' όν άυτόν είσε ότι ήταν ή μακαρίτισσα γυναίκα του! Τόν έπαισε μιá άγανία θυμούμενος τις άπιστίες της! Εκείνη γέ-

λιωσε και έγινε άφαντη. Τότε κατέλαβε πώς τόν είχε άπατήσει μ' ένα νέον άδύνατο. Άπελπίστηκε γιατί ήταν παιδί και δέν μπορούσε νά έκδικηθή. Άρχισε νά κλάι.

Μά κάποιος τόν κατέλαβε άπό πάνω άπ' τόν φράχτη τού κάπου, ένας άνθρωπος άκίνητος πού είχε καθώσει τ' ό μίτια του σ' ό άυτόν. Τόν τρώμαζε άυτός ο ξένος γιατί δέν μίλούσε. Τού φαινότανε πως τού έμοιαζε π' όλόν σ' όν νά είταν άδερφός του. Εκείνη τή στιγμή έξήνισε.

Λοιπόν σ' όν ξήννησε ο Ντ' 'Εροτάλ κατέλαβε π' όν άπό ένα φράχτη ένα ξένο όμοιο σ' όν εκείνο πού είχε δει σ' ό όνειρό του. Τόν είσε και τόν γνώρισε σ' όν μέσα σ' ένα καλλίγραφο, μέσα σ' όν διαγυή νύχτα. Ήταν ο ίδιος άδύνατος! Έφριξε γιατί θυμήθηκε μιá στρατιωτική πρόληψη, πως σ' όν δει κανείς σ' όν όνειρό του τόν ίδιο τόν έαυτό του έ' άποθάνη τήν άλλη μέρα! Λοιπόν, είσε, άδύνατος ούκ ούκ!...

Άμα σκέφθηκε σ' όν ή οκιά εκείνη χάθηκε και ο Ντ' 'Εροτάλ παρατήρησε πως πραγματικώς είχε κλάψει σ' όν όνειρό του, γιατί τ' ό μουστάκι του ήταν ήρω!

Η ώρα είχε φθάσει. Άπ' τό πρ' ό ή κανονίες έξακολουθούσαν μέ μανία και ο Ντ' 'Εροτάλ βλέποντας νά περουν τ' άλογα και νά τοακίζονται οι άνθρωποι έλεγε: Και ή δική μου σειρά πλησιάζει!

Σάν περ' όσανε τ' άδύνατος της Γκαρίνης νόμιζε πως ήθελε ή ώρα του. Η όρίδες πέσανε μέσα σ' ό δένδρο δεξιά του και κλάδια. Οι ήπειες σκυμένοι άπάνω σ' ό χείτη των άλόγων περνούσαν άνάμεσα άπό τούς άδύνατους. Τά κλάδια τραβήσανε τ' ό κασέκια των ήπειων σ' ό πέραςμα και έστρώσανε ή γη μέ αυτά. Ο Ντ' 'Εροτάλ μέ κάθε τρόπον κατώρθωσε νά μ' ή χόση τ' ό κασέκι του. Ήταν φρεσκοξυρισμένος άπ' τό πρ' ό, φορούσε καινούργιο μπουφάν κι' άσπρα γάντια σ' όν νά πήγανε σ' ό κανένα χορό!...

Έξω άπ' τό άφαντιμένο δ' άσος και τ' ό χόος των περ' όσαν δέντρων και των ξεκοιλιασμένων άλόγων ο Ντ' 'Εροτάλ άνδύσινε. Μέσα του έλεγε πως σ' ό λιγάκι θά γίνονταν άπ' τ' ό βάσανα! και έννοιασε ένα γίγος άνατριχιαστικό και ενθάρσυντο, όχι άπό φόβ, μ' ά γιατί προσποθάνοντανε τόν μεγάλον κινδόν πού πλησίαζε!

Ήσυχ, έφαγε ένα κομμάτι φρούτι και σοκολάτα και ήπιε άπ' τό φλασκί τού διαπρέτου του. Έπιθεώρησε άτάραχα τήν βλάν του, τ' ό σφίγματα των σελών και τ' ό χαλινάκια των άλόγων. Σ' ό διάστημα αυτό όρίδες πέσανε και σφίγες περ' όσανε σφ' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ήσυχ, έφαγε ένα κομμάτι φρούτι και σοκολάτα και ήπιε άπ' τό φλασκί τού διαπρέτου του. Έπιθεώρησε άτάραχα τήν βλάν του, τ' ό σφίγματα των σελών και τ' ό χαλινάκια των άλόγων. Σ' ό διάστημα αυτό όρίδες πέσανε και σφίγες περ' όσανε σφ' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Είσε άνυπόμονος νά χτυπήσει, νά σκ' όζόντας!...

Ξανακαβαλλίκεψε δεύτερο άλογό. Τήν ίδια στιγμή ο Στρατηγός Ντενκρά ήθελε και διέταζε έξοδο.

Φοίκε κατέλαβε όλο τό σύνταγμα. Τ' άραβικά άλογα χορεύαν και σπ' όζόντας. Ο Στρατηγός Σαρμπράν Ντ' 'Ολε βάδιζε μπρ' όν με τ' άραβικά άλογό του μέ σπ' όζόντας. Σ' ό διάστημα αυτό όρίδες πέσανε και σφίγες περ' όσανε σφ' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

Ένα κομμάτι όρίδας πέσανε άπ' τό μανίκι τού Ντ' 'Εροτάλ και χτύπησε τ' άλογό του σ' ό λαίμο. Τό ζών σ' ό σφ' όζόντας νεκρό. Εκείνος σπ' όζόντας και ν' όζόντας.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[ΤΟΥ PIERRE VEBER]

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΜΑΡΙΑ;...

Είσε ή ώρα έξ τό άπόγευμα.

Ο κ. Σάρπ συναντά ένα παλιό του φίλο, τόν λοχαγό Έντερ νά περπατά μπρ' όν μεγάλη πόρτα ενός μ' όδιστράδικου. Ποιον περιμένεις εδώ; ρωτάει ο Σάρπ τόν φίλο του, άφ' όν χαίρεται.

Δέν βλέπεις; περιμένω νά βγούν οι μ' όδιστράδους.

Έχεις καμιά φιλενάδα;

Όχι πρ' όν παρόν... μετά δύο ώρες όμως νομίζω πως καί

θ' άγιν...

Φλετάρεις μέ καμιά;

Όχι, φίλε μου. Έλα μαζί μου όμως και θ' ά καταλάβεις.

Έν' ό περπατούσαν μαζί ο Έντερ άρχισε νά έξηγει σ' όν φίλο του, τόν συνειδημένο του τρόπο πού κατακτά τ' ό ήλεια:

Σκέτομαι, πού λές, στήν πόρτα ενός μ' όδιστράδικου κι' έξη-

γίζω μέ προσοχή τις μ' όδιστράδους, πού φεύγουν. Όταν δ' ά καμιά

ν' ά άρση, τήν άκολουθώ, τήν πλησιάζω και τήν κατάλληλη

συνήλ' έσο στο χαρτωμένο πλάσμα μέ ύψος ευγενικό αυτές τις

άλλες λέξεις:

Τι κάνει ή Μαρία;

Η νέα σταματά έκπληκτη και μέ κυττάζει.

Σκέπτεται βέβαια ή καυμένη: «Τι μου λέει αυτός ο βλάκας»;

Έγώ ξαναλέω μέ περισσότερη ευγένεια:

Ελθε, μου φαίνεται, σ' όν μεγάλο οίκου

Σ' όν και Κάρ;

Μάλιστα, κύριε.

Συγχωρώσατέ μέ γιά τό θάρρος μου. Συν-

δέχομαι μέ μιá από τ' ό συνάδελφους σας, ήμουνα

ταξείδι και έπειδή δέν τήν συνάντησα σήμερα

συναρροήθηκα πολύ. Έλαβα λοιπόν τό θάρ-

ρος νά σας πλησιάσω και νά σας ρωτήσω τι

κάνει ή δ' ό Μαρία;

Έδώ, φίλε μου, πρέπει νά σου πω ότι σ' ά κά-

θε μ' όδιστράδικο δ' ά υπάρχει άσφαλώς ή μιá Μα-

ρία. Συνήλ' έσο άπό τόν καιρό, όποτε ή άμορφη

συνειδησία μου μέ ρωτάει μέ τή σειρά της:

Ποιά Μαρία ή Ρατέ; ή ή Πικώ;

Δέν έξω τό όνομα της οικογενείας,

λέω έγώ. Δέν μιá ελπε παρ' όν τό μικρό της

όνομα... Τήν γνώρισα πρ' όν έσ' όν περιπού μηνός

και τήν συμπελάω πολύ. Ότι σας τήν περιγράφω.

Είσε μιá νέα μετρίου άναστήματος, μέ καστανά

μαλλιά, μέ μάτια γαλανά και μέ τή μύτη λίγο

πρ' όν πάνο.

Α! Α! άπα-τό ή νέα κατάλαβα, είναι ή Μαρία Ρατέ. Και

την άγαπάτε;

Αυτό σημαίνει, φίλε μου, π' ό πούλι πιάστηκε, σ' ό δ' ό.

Η νέα έλπε π' όν όλο περιέργεια. Έχει μπροστά της τόν φίλο της Μα-

ρία, αυτής της τ' όνησης πού δέν ελπε τίποτα σ' όν έργαστήριο. Πρ-

έπει νά τ' ό μάθη όλα γιά νά τ' ό διαδόση σ' όν φιλενάδες της.

Κι' έγώ άρχίζω άμέσως νά άπαντώ σ' όν έρωτήσεις της. Άν τήν

άγαπώ; Βέβαια! μέ όλη τή δύναμη της άρδιάς μου. Τ' ό διηγήσου

ένα θαυμάσιο φανταστικό έρωτικό ειδύλλιο. Πως έχω χάσει δ' όθεν

τή λατρευτή μου γυναίκα και πως ήμουνα άπαρηγόρητος, όταν σ-

την τήν Μαρία. Τ' ό μίλητα και τόσο τήν συνεκίνησε ή με-

ταγωγική μου ιστορία πού μου έπέτρεψε νά γίνω φίλος της...

Σ' ό σημείο αυτό ή συνομιλήτριά μου άφ' όν τό άυστηρό ύψος

π' όν ελπε στήν άρχή. Σκέπτεται άσφαλώς ότι ή Μαρία είναι πολύ

ταχρή ν' άγαπιέται άπ' έ' όν νέον σ' όν κι' έμένα, τόσο ευγενικό και...

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ,"

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

«Η δὲ γυνὴ εἶπεν αὐτῷ: ὥσπερ οὗτος ὁ ἀλέκτωρ πυρεαζόμενος ἐν τῇ ἀνθρώπι-
κῇ φωνῇσιν δύναται, οὕτως καὶ ὁ Ἰη-
σοῦς ἀναστήσεται. Καὶ εὐθὺς ἐν τῇ
λόγῳ αὐτῆς ὁ ἀλέκτωρ ἐκείνος ἔδωκε
τάς πτέρυγας αὐτοῦ καὶ ἔκραξε τρίτον».

Ἀποκάλυψη ἀπὸ τὰ ἈΚΤΑ ΠΙΛΑΤΟΥ

Γιὰ τὸν Ἰούδα, πού ἐπρόδωσε τὸν Διδάσκαλον του, πολὺ λίγα
πραγματα ἀναφέρονται τὰ τίς αὐτὸς ἀνεγνωρίσθη. Με-
τὰ τὴν ἀνάστασιν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, τὰ
ἐκτελέσαντες, λέγοντες: «Ἡμεῖς ἀποδοῦναι αἶμα
αὐτοῦ». Μὰ ἐκείνοι δὲν τὰ ἐπαίοναν καὶ τότε ὁ Ἰούδας τοὺς
τὰ ἐπέταξεν καὶ ἀπελθὼν ἀπήγαγε.

Στὰ «Ἀποκρυφὰ Εὐαγγέλια» ὅμως, σὲ μὴν ὑποσημειώσεις τὸν
ΑΚΤΑ ΠΙΛΑΤΟΥ (ΕὐΑΓΓΕΛΙΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ) ἔδωκε Λαοφίλια ΜΟΥΣΣΕ
ΙΧΚΩΙ τοῦ ΤΟΥΣΤ. ΤΙΣΧΕΝΟΦ, σελ. 209, ὑποσημειώσεις 4η, 504φ.
209) βραβεύεται μὴ ἐνδιαφέρουσα ἀφήγησις τοῦ καταντήματος
τοῦ Ἰούδα.

Νὰ ἡ ἀφήγησις αὐτὴ εἰς πιστὴν μετάφρασιν:

«Τότε πάντες τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὸν Καϊάφα στὴν ἡγεμόνα, τὸν
Πιλάτον, πού ἦταν Ρωμαῖος, ἦσαν Παρασκευὴ πρωΐ.

«Καὶ ὡς εἶδε ὁ Ἰούδας πῶς πῆγαν τὸν Ἰησοῦν μπροστὰ
στὸν Πιλάτον, τὸν ἐπιάσε φόβος καὶ τρόμος γιὰ τὴν ἰσχυρὴ ἐπι-
βουλὴ πού ἔκαμε καὶ μετάνοιωσε. Τὸν εἶπε πῶς ἀπελπισία,
θέλοντας νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ τριάντα ἀργύρια τοῦ ἀρχιερέως
καὶ τοὺς Προσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων. Βλέποντας ὅμως οἱ κα-
κῶργοι ἐκείνοι καὶ οἱ κατήγοροι τὴν ἰδέαν νὰ κἀναι ὁ Ἰού-
δας, ἀρχίσαν νὰ λένε ὅλοι ἐναντίον του καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ
ἄλλοι ὅσοι τὸν ἐβρίζε. Ἐβρίχαν σ' αὐτὸν ὅλες τὰς αἰτίες τοῦ
σταυρώματος κ' ἐφώναζαν ἐναντίον του καὶ ἔλεγαν: κοίταξε
ὁ προδότης, ὁ παράνομος, ὁ ἀπίστος, ὁ ἀχάριστος, πού ἐπού-
λησε τὸ Διδάκαλό του καὶ τὸν ἐπρόδωσε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν,
τὸ Διδάκαλό του πού τοῦ ἔβλεπε τὰ πόδια, αὐτοῦ πού εἶχε τὸ
ταμπεὶ καὶ ὅσα ἦθελε νὰ ὁδοῖ ἐδῖνε στὴ γυναῖκά του καὶ ὅσα
ἦθελε νὰ κλέβει τὰ κρυφὰ! καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἐφώναζαν ῥι-
χνοντας σὺν λαίμῳ τοῦ ὅλο τὸ ἄδικο.

«Ὁ Ἰούδας ἐθύμωνε καὶ μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρει τὴν βρι-
σιὰ καὶ δὲν τοῦ ἐδωκεν, ἀπ' τὴν ἀπελπισία του πού ἄκουγε
ὅλους νὰ τὸν κατακρίνουν καὶ νὰ τὸν βλαστημοῦνε, ἔπληξε στὸν
Ναὸ, ὅπου ῥῆξε τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς
Φαρισαίους καὶ τοὺς εἶπεν: ἦμαρτον παραδοὺς αἶμα ἁθῶν,
τώρα καταλαβαίνω πῶς ἔφταιξα καὶ ἀλήθεια δὲν ἔκαμα καλὰ.
Πάρτε πίσω τὰ τριάντα ἀργύρια πού μοῦ ὁδοῦσατε γιὰ νὰ σὰς
παραδώσω τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τὸν σταυρώσετε.

Τότε ἐκείνοι τοῦ εἶπαν: Τί πρὸς ἡμᾶς; Σὺ θρεῖ. (Τὶ φταίμε
μεῖς; Νὰ θρεῖσαι σὺ;)»

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνοι δὲν ἠθέλουν νὰ
πάρουν πίσω τὰ τριάντα ἀργύρια, ὁ
Ἰούδας τοὺς τὰ ἐπέταξε μπροστὰ τῶν
καὶ ἔφυγε.

Ἠγαλόντας σὺν ὅπτι του νὰ στήσῃ
κρεμάλα γιὰ νὰ κρεμασθῇ, ἐβρίκε τὴ
γυναῖκά του νὰ κάθεται καὶ νὰ τοῦ ψή-
νῃ ἕνα κόκκορα στὴ σούβλα στὴ φωτιά
γιὰ νὰ φᾶν.

Πρὶν ἀλλοῦ τὸ χέρι του νὰ φᾶν λέ-
ει στὴ γυναῖκα του:

—Σὺ καὶ, γυναῖκα, νὰ μοῦ οἰκονομῇ-
σῃς λίγο σχοινί, γιὰτὶ θέλω νὰ κρεμα-
σθῶ, ὅπως καὶ τ' ἀξίζω.

Καὶ ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶπε:

—Τὶ κάθουσαι καὶ λές τώρα τέτοια
λόγια; Τὶ σ' ἐπιάσε;

Τότε ὁ Ἰούδας τῆς λέει:

—Μάθε σ' ἀλήθεια πῶς ἄδικο παρὰ
δοῦσα τὸν Διδάκαλό μου, τὸν Ἰησοῦ
στοὺς κακοῦργους νὰ τὸν πᾶνε μπρὸς
στὸν Πιλάτον, καὶ νὰ τὸν σταυρώσουν;
αὐτοῦς θὰ ἀναστήθῃ τὴν τρίτην ἡμέρα
καὶ ἀλλοίμονό μας.

Καὶ ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶπε:

—Μὴν τὰ λές αὐτὰ καὶ μὴν τὰ π-
στεύεις; γιὰτὶ ὅσο μπορεῖ ὁ κόκκορας ἀ-
τὸς πού φῖνῃ στὴ φωτιά νὰ λαλήσῃ,
ἀλλὰ τόσο θ' ἀναστήθῃ καὶ ὁ Ἰησοῦς,
πὺλ λές εὐδ.

Μόλις εἶπε τὸ λόγο αὐτὸ καὶ νὰ ὁ
μαθημένος, σούβλιονος καὶ φημένος
κόκκορας ἐβγαλε φτερά, εἰναξε τὴν φτε-
ροῦν καὶ ἐλάλησε τρεῖς φορές.

«Τότε ἀπ' αὐτὸ πειὰ τοῦ Ἰούδα
δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία καὶ
χωρὶς νὰ χάνει καιρὸ, ἔφτασε μὲ σχοινί
μὰ κρεμάλα καὶ κρεμάσθηκε καὶ οὕτως
ἀπήγαγε τὴν ψυχὴν. Τὸ σῶμα του ὅμως
ἐπρίσθηκε καὶ βρῶμιος ἀέρας.

Οἱ ἀρχιερεῖς σὺν ἔπλησαν τὰ τριάν-

Μετὰ τὴν προδοσίαν...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΝΥΧΤΑ

Τοῦ Ἀλφρέ Ντυμπου

Τὸν δειλινὸν ἢ πεντάμορφη καὶ μὴν θνητὴν
τὰ σκοτεινὰ βραχίδια τῆς περᾶν στὰ μαύρα χέρια,
σβύσει τοῦ ἡλίου τὸ λαμπρὸ τὸ φῶς στὴ δόξῃ πῆλιν,
καὶ πῶς τῆς τὸ φῶς εἶναι τ' ἀπὸ τὸν ὡς τ' ἀπὸ τῆς.

Ἦ νύχτα, ὥραία μου κυρὰ, βασιλοῦσα μεγάλη
πού τ' ἀλαφρὸ τὸ πόδι σου γλυτράναι στὰ δειλάτά μας
καὶ ἐκεῖ γυρὰ τὸ ἐβένινο στεφάνι σου ἔχει βάλει
ὁ κάποιος μέρους μουσικὸ καὶ ἀγνοοῦ στὴ ματιά μας.

Ρίξε ματιά ποιετικὴ στὸν κόσμο τὸ θλιμμένο
σκυρτὸ εἶναι τὸ κεφάλι μας, τὸ σῶμα κορυμμένο.
Ἦ νύχτα, λίκνιος ἀπᾶλὰ τὴν κοιμισμένη φύση

μὲ τ' ἄσπρα καὶ χέρια σου μὲς σ' οὐρανὸν τὰ πλάτη
πού τὸν φωτίζουνε θαμπὰ μὲ τ' ἀργυρὸν τοῦ ματι
τ' ἀστέρια—λάμπες θανμασιές—ὡς πού ἡ αἰγὴ τὰ σβύει.

Η ΦΩΤΙΑ

Τοῦ Ἀλφρέ ντε Μουσέ

Στὴ φτωχικὴ καλύβα του οἱ γύριος ἕνα βράδυ
καὶ εἶδε μισοσβυτικὴ φωτιὰ σὲ κάποιον χαμοκλῶν
ἐπὶ τῆς πύλης πῶς ὁ εἶς τοῦ ἐδάμωσε τὰ μάτια
δὲν τὰ σήκωσε ψηλὰ πρὸς τ' οὐρανὸν τὰ πλάτη.

Γύρω του ἡ νύχτα ἡ σκοτεινὴ καὶ ἡ γῆς ἡ φλογισμένη.
Σὺν ἄλλοις ἡ γυναῖκα του γιὰτὶ δὲν τὸν προσμένει
καὶ λίγη στάχτη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπλώνεται σὺν τῷ χώρῳ.

Πρὶν τὰ ρωτῆσαι στοργικὰ, πρὶν τ' ἀντικρῶν ἀκόμα
τ' ἀγαπήματα του παιδιὰ ἐτρέψαν κοινὰ του
καὶ ἀρχίσαν ὅλα νὰ τοῦ λέν τὸ χέρι τοῦ θανάτου

πῶς ἀρπάζει ἀλύπητα, τὴ δύστυχη μετρία
ἐντὶ ἡ φωνὴς τῆς πνιγνῶν σὺν φῶσιν τοῦ ἀέρος.

Μὲ κερωμένο πρόσωπο ἀκούγει τὰ παιδιὰ του
καὶ τώρα νοιώθει ὁ δύστυχος τὴν τῶν σφοδρὰ του
μὰ οὐτε ἕνα κλάμα ἢ μὴ λαλιὰ δὲ βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγι

τὰ ὁραμένα του παιδιὰ στὴν ἀγκαλιὰ του σφίγγει
καὶ ψιθυρίζει ὁ ἄμοιρος μ' ἀπελπισίαν μεγάλη:

—Ἦ περὶ αὐτοῦ τῆς βραδείας καὶ τ' ἀθανάτου τῆς ἀλλῆς!

Σ' ἕνα κλάμα ἀκούσθημι μὲ μάτια δουρακωμένα
καὶ ἐντὶ κιντὰς τοῦ καπνὸ πού ὑψώνεται ὁλόκληρο
μαυρὸς, πυκνός, ἀτέλειωτος καὶ ὅλο αὐτὸ τὴν φτάνει

τὶ ἄλλο τόσα τοῦμινε; —τὸ λογικὸ του χάνει...

ΘΛΙΨΗ

Τοῦ Ἀλφρέ ντε Μουσέ

«Ἐχασα τὴ ζωὴ μου καὶ τὴ δύναμήν,
τοὺς φίλους μου, τὴν ἀδελφὴν καὶ τὸν
ἀδελφόν καὶ τὴν ἀδελφὴν καὶ τὸν ἀδελφόν
καὶ ἐπέταξαν μακριὰ τὰ ὄνειρά μου.

Τὴ μαγεμένη Ἀλήθεια τὴν ἀντίκρουσα
πού ἐχότανε σὺν μέρῳ μου τρεχάν
μὰ ὅταν ἐπληρώσε καὶ ἐκτίναξε
ἐγὼ σὺν ἀπ' τὴν ὄψιν τῆς τῶν ματι.

Πῶς εἶναι φευτικὴ ὕστερα κάποιον ἄνθρωπον
καὶ ὅσοι ἀπ' αὐτὴν ἐπείσαν δὲν ζήσουν
τὴς ὁμορφίης τοῦ κόσμου τὴς ἀγνότητος
τὰ ἰδοῦν καὶ τὸν πόνο νὰ ὑποφέρουν.

Κάποιος θεὸς ἔμεινε μὲ μίλησε
ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀτέλειωτος τὰ ὕψη
στὸν κόσμο ἐπὶ τοῦτον ἄλλο δὲ μ' ἀπομνησθεῖ
παρὰ νὰ κλαίω κάποιος μὲ ὕλην...

Μετάφρασις Γ. Κοτζιούλα

κοντὰ ἀργύρια εἶπαν: Αὐτὰ δὲν ἐπιτέ-
πειται νὰ τὰ βάλουμε στὸν κορμὸν
γιὰτὶ εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος.

Ἐκταναν λοιπὸν συμβούλιο καὶ ἀγά-
σαν μ' αὐτὰ τὸν ἀγρὸν τοῦ κερα-
μέως, γιὰ νὰ θάβουν τοὺς ζῆνους. Γ'
αὐτὸ καὶ ὁ ἀγρὸς ἐκείνος λέγεται ὡς τὸ
σήμερον: ἀγρὸς αἵματος.

Καὶ τότε ἀλήθευεν ἐκεῖνο πού εἶπεν
ὁ Ἱερεμίας, ὁ Προφήτης:

«Καὶ ἔλαβον τὰ τριάντα ἀργύρια,
τὴν τιμὴν τοῦ τετιμμημένου, ὃν ἐτιμ-
σαντο ἀπὸ τῶν ἱσραὴλ καὶ ἔδωκαν
αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὼς
συνέταξέ μοι Κύριος».

ΜΕΓΑΛΟΒΑΡΜΑΚΙΑΤΙΚΑ

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἡ νηστεία ἐδῶ καὶ στὴν Ἑβρώπη.—Ὁ Κίτσεναρ καὶ τὸ τσι-
γάρ.—Πῶς ἐτιμωροῦντο οἱ φαγάδες στὴν Πολωνία.—Οἱ
Παρισίανες καὶ τὸ λαδρεμπόριο τοῦ κρέατος.—Ὁ... με-
γακόλιος Ἰσπανὸς ἐπίσκοπος.—Τὸ Μακεδονικὸ «Τρι-
μέρι».—Πῶς ἐσκέπτετο ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ.

Πολλὲς συζητήσεις ἔχουν γίνεαι ὡς τώρα ἀπὸ τοὺς εἰδικούς πε-
ρὶ τοῦ ἂν ἡ νηστεία εἶναι δόγμα θρησκευτικὸ, ἢ ὑπερβολὴ ἁρι-
σμένων κῶλων τοῦ Μεσαιῶνος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ νηστεία ἔχει μείνει σήμερον ἀσθηρὴ,
μόνον στοὺς Ὀρθοδόξους καὶ πρὸ πάντων στοὺς Ἕλληνας. Οἱ
Δυτικοὶ τὴν ἐλάφρυναν κατὰ πολὺ, ἐπετρέφοντες καθ' ἑλπὴν τὴν
Σαρακοστήν τὴν κατὰ λαὸν ἀγῶν, τυριῶν, βουτύρου κ.λ.π.

Οἱ Ἑγγλέζοι ἐξ ἄλλου τὴν ἐτροποποίησαν κατὰ τοῦ καθενὸς
τὰ γούστα... ἔλινε γνωστὴ μάλιστα ἡ ἰδιότης τοῦ Κίτσεναρ,
πού δὲν κάπνιζε τοιγάρ, τὴν μεγάλην Σαρακοστήν, ἐνῷ ἐτρῶγε
ἀπ' ὅλα τὰ ἀρτίσματα. Ὅταν δὲ τὸν ῥώτησαν γιὰτὶ τὸ κάνει αὐτὸ,
ἀπάντησε:

—Τὴν Σαρακοστήν τὴν ἐθέσπισε ἡ ἐκκλησία, γιὰ νὰ τιμω-
ροῦμε τὸ σῶμα, στερεοῦντες αὐτὸ ἀπ' ὅτι τοῦ ἀρέσει. Ἐγὼ εἰμαι
μανιώδης καπνιστής. Νηστεύω λοιπὸν τό... τοιγάρ!

Ἄλλοτε ὅμως ἡ νηστεία, ἦταν ἀσθηρὴ οὐδ' ἅλ τὴν Ἑβρώπῃ
καὶ ποιεῖς μεγάλες εἶχαν θεοποθῇ γιὰ ὄσους τὴν παρέβαιναν.
Γιὰ τοὺς ἀκολούτους μάλιστα ὑπῆρχε καὶ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου.

Στὴν Πολωνία, ὅσοι παρέβαιναν τοὺς ὁρους τῆς νηστείας,
ἐτιμωροῦντο μὲ τὴν ἐξαγωγή ὅλων τῶν δοντιῶν τῶν.
Πράγμα τὸ ὁποῖο σήμερον δὲ ἐξαγείανε ὄλους τοὺς... ὁδον-
τοστράτους, τρομεροὺς ὁδοντοβγάλτες!..

Τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα, πολῖτες καὶ πολιτεία κρατοῦσαν
ἀσθηρὴ Σαρακοστήν;

Εἶνε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ἐξακριβωμένο ὅτι στὴν ἐποχὴ τοῦ
Λουδοβίκου τοῦ 14ον, ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς Σαρακοστῆς ἦταν
ἀσθηρὰ ἀπαγορευμένα ἡ εἰσαγωγή κρέατος σὺν Παρίσι.

Ὅσοι, θέλοντας καὶ μὴ, ποῶν ἀναγκασμένοι νὰ νηστεύουν,
κάθε νόμος ὅμως, ὅχι μόνον ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ κα-
θὼς φαίνεται καὶ παντοῦ, κάθε νόμος, γίνεται γιὰ νὰ κατα-
στρατηγείται.

Εἶχαν λοιπὸν ἐγκαταστήσει οἱ φαγάδες Παρισίνοι τοῦ καιροῦ
ἐκείνου σφαγεία σὺν χεῖματά τους, καὶ ἔφερναν τὸ κρέας
στὸ Παρίσι, μέσα σὲ μπαούλα, μὲ τὰ μεγάλα λεωφορεῖα, τῆς
ἐποχῆς.

Εἶται τὸ κρέας πού ἦταν ἀπαγορευμένο σὺν Παρίσι, ὅλη τὴν
Σαρακοστήν, δὲν ἔλειπε καθόλου ἀπὸ τοὺς Παρισίνοὺς.

Ὅταν ἐφθασε τὸ σκάνδαλο αὐτὸ σ' αὐτὰ τοῦ Λουδοβίκου
τοῦ 14ον, διέταξεν ἀφηνειομοῦς, τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ὁπ-
λοδότη τοῦ γὰρ τοῦ, μέσα σὺν ὅπτι, ἀπὸ ἀστυνόμους μουσικοῦς.
Ἀλλὰ χαλαρώθηκε σιγὰ—σιγὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀσθηρὴ, γιὰτὶ
οἱ ἀστυνομικοὶ, πού εἰσβάλλανε γιὰ νὰ δοῦν, ἀν οἱ πολῖτες
ἐφένταν νηστεύοντες ἀσκητικῶς, ἐκαλοῦντο καί... ἐκαθόν-
τουσαν σὺν γέμῃ!..

Στὰ Μοναστήρια πάλι οἱ πονηροὶ αἰγίοι ἡγοῦμενοι, ἐβί-
σαν τὴν πειθαρχίαν εἰς ψάγια καὶ τὰ... κάνανε... σαρακοστιανὰ!
Εἶνε γνωστὸ μάλιστα τὸ θέματο τοῦ Βασιλέως ἐκείνου τῆς Ἰ-
σπανίας, πού εἶπε σ' ἕνα «μεγακόλιον» ἀρχιεπίσκοπον, πού πα-
ρουσιάζοντο, μὴ μὲν δὲν ἔβλεπε, σταυροκοποῦμενος μπροστὰ
τοῦ γιὰ νὰ τοῦ παραπονεθῇ καὶ ἐκπληροσώμενος γιὰ τὸ ὅτι ὁ
κόσμος ἐγενε ἀμαρτωλός:

—Ὁρῶμαι στὴν ἱερὴ γαστέρα σου, τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ λαὸς
δὲν βροῖται τίποτε γιὰ ν' ἀρτενθῇ:

—Πῶς, Μεγαλειότης, πού ὅλοι καταλύουν πᾶν δι' ἃ τὴν
θεοποιεῖ εἶνε ἀπαγορευμένο!

—Ὅτι εἶνε ἀπαγορευμένο ἀπὸ τὴν θρησκείαν κατὰ τὴν Σα-
ρακοστήν, ἀπάντησεν ὁ Βασιλεὺς, τὸ τρεῶν οἱ... Δεσποτάδες!

Στὴν Μακεδονία ἡ νηστεία κρατεῖται, περὶ ἀγρία καὶ πειρὸ
ἀσθηρὰ ἀπὸ τὴν Π. Ἑλλάδα.

Τὰ κορίτσια ἐκεῖ μόνον ἐντελῶς νηστικὰ τὴς τρεῖς πρώτης
ἡμέρας τῆς Σαρακοστῆς. Τὴν νηστεία αὐτὴ, τὴν ὀνομάζουν
«τρίμερον» ἢ «τρίμερι». Δὲν πίν-
ουν δὲ οὔτε νερό.

Ἐπίσης νηστεύουν ἐντε-
λῶς ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Μεγά-
λης Πέμπτης, πού δὲ βγῇ ὁ
Ἑσπερινός—στὴν ἐκκλη-
σία, ὡς τὸ Σάββατο τὸ πρῶν.

πὺλ δὲ χροπῶσιν ἡ καυκά-
νες, καὶ θ' ἀνεβῶναι ἡ σπ-
μαίς, ἡ μεσιότης.

Τοῦτο γίνεται γιὰ θρησκευ-

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τοῦ ETIEN PE'Y

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μάλλον ἀπὸ ματαιοδοξία, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς εὐχαριστή-
σεως κυνηγοῦν οἱ ἄνδρες, τὴν ὁμορφίαν, εἰς τὴν γυναῖκα.

Τὸ ἐναντίον συμβαίνει στὴς γυναῖκες.
Διαλέγουν τὸν ἄνδρα, μαντεύουσαι τὰς μυστικὰς ἀρετὰς του ὡς
ἐραστοῦ καὶ χάριν τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, παραβλέπουσι καὶ ἀσχημὰ
καὶ χυδαῖα καὶ ἀνοησία.

Πρὶν παραδοθῶν αἱ γυναῖκες, ἀνέκουν σ' ἐκείνους πού τὴς κά-
νουν νὰ γελούν. Ἀπὸ παραδοθῶν σ' ἐκείνους πού τὴς κάνουνε,
νὰ κλαίει.

Στὸν ἔρωτα συμβαίνει διὰ καὶ στὸν πόλεμον.
Οὐαὶ στοὺς ἡττημένους!

Μὴν ἀποφεύγετε τὸν ἔρωτα.
Αὐτοῦς τρέχει πάντοτε, δυστυχῶς, κατόπιν σας.

Ὁ ἔρως περιφρονεῖ, πᾶν ὅτι δὲν εἶναι ἔρως.

«Ἐχετε περᾶσαι στιγμὲς ἀλησιμόνητες σὺν πλευρῷ τῆς φίλης
σας.

Ἦθε ὅμως ἡ ὥρα γιὰ νὰ χωρισθῇτε.
Πόσο σπαταρῶνται οἱ ἀποχαιριστικοί!

Νομίζε κανεὶς ὅτι σὲ λίγο καὶ οἱ δυὸ θὰ πεθάνουν ἀπ' τὴν
λύπη τους. Ἐπὶ τέλους φεύγετε. Ἡ πόρτα κλείνει ἀπὸ πίσω σας.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλετε τότε, σὰς ἔρχεται μὴ ἐντύπωσις ἀνακουφί-
σεως, χαρᾶς, εὐδαιμονίας! Ὄψι!

Εἰσθε ἐλεύθεροι ἐπὶ τέλους!
Ποῖος τὰ λέγει αὐτὰ, παρακαλοῦμεν;

Ὁ γίγας τοῦ ρομαντικοῦ ἔρωτος ὁ Ἀλέξανδρος Δουμῆς.

Ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἐρώτων εἶναι ὁ προδομένος.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ καὶ πολὺ
ἀδύνατος γιὰ ν' ἀγαπήσῃ ἐπὶ πολὺ.

Ἡ ἀβρότης τῶν αἰσθημάτων πρέπει ν' ἀνέκει στὴν φιλίαν καὶ
ὄχι

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΜΠΟΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΛΟΠΟΓΓΑ

„ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ”

GRAND PRIX

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ

ΨΑΘΚΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΜΕΤΑΧΡΥ-
ΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΜΙΛΑΝΟΥ & ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ

ΜΟΝΤΕΛΛΩΝ

ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΜΑΣ:

ΛΟΗΝΩΝ

ΓΕΙΡΑΙΩΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 57

ΟΔΟΣ ΛΙΘΟΥ 166

ΣΥΝ. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ΤΕΡΜΑ ΤΡΑΜ

ΣΥΝ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΒΥΡΩΝΟΣ 24

GANTERIE PARISIENNE ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΚΑ)ΜΑ Γ. ΠΑΠΠΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

ΚΑ)ΜΑ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗ & ΣΑΛΙΜΠΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 23

ΚΑ)ΜΑ ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 20

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ

(Έναντι Τραπεζής Αθηνών)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡ. ΠΑΪΖΗ

ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΟΣ

(έδδς Μαιζώνος αρ. 62)

ΤΖΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΥΧΤΑΣ

(έδδς Μαιζώνος αρ. 17)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΟΡΑΚΗΣ

(έδδς 'Αγίου Νικολάου 3)

ΑΙΓΙΟΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΓΚΛΙΦΑΣ

ΑΜΑΔΙΑΣ

Θ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΝΤΟΝΗΣ

ΚΑΔΑΜΑΙ

ΑΡΙΣΤ. ΚΑΙ Γ. ΣΤΑΘΟΥΛΗΣ

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΤΣΙΟΣ

ΝΑΥΠΛΙΟΝ

ΧΡ. ΠΟΛΥΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΣΟΝΙΔΗΣ ΚΑΙ ΦΕΡΟΥΚΑΣ

ΠΡΕΒΕΖΑ

ΥΙΟΙ Γ. ΚΑΒΑΓΙΑ

ΒΟΛΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΧΡΗΣΤΟΥ
ΓΚΕΡΤΣΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΗΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΖΟΥΜΠΟΣ

ΛΑΡΙΣΣΑ

ΓΕΩΡΓ. ΣΥΡΑΚΗΣ
ΕΥΘΥΜ. ΓΚΟΛΤΣΟΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Α)ΦΟΙ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΑΝΔΑΓΟΣ